

Hristos, Subota i vrhunac poruke iz 1888. godine

A. T. Džons
Prosledio Adrian Ebens

Naslov originala:
Christ, the Sabbath and the Heights of the 1888 message
by A. T. Jones
Forward by Adrian Ebens

**Hristos, Subota i vrhunac poruke
iz 1888. godine**

prevod i obrada:
Maranatha Media rs

www.maranathamedia.rs

Sadržaj

	Predgovor	3
17. propoved -	Blagosiljanje Avrama i svrha zakona	4
18. propoved -	Gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat	18
19. propoved -	Subota kao Stvoriteljev znak	33
20. propoved -	Duh Hristov u Suboti	42

Svi biblijski stihovi su preuzeti iz Daničić - Karadžić prevoda
osim ako nije drugačije naglašeno

Predgovor

Pred kraj 1892. godine, Elen Vajt je dala divnu izjavu onima koji su usrdno tražili za istinom i upozorenje onima koji bili neodlučni.

"Vreme probe je neposredno ispred nas, jer je glasna vika trećeg anđela već otpočela u otkrivanju Hristove pravednosti, pravednosti Otkupitelja koji oporašta grehe. Ovo je početak svetlosti anđela čija će slava ispuniti celu zemlju." Pregled i glasnik, 22. novembar 1892, 7. pasus

Tri meseca kasnije tokom zasedanja Generalne Konferencije 1893. godine, učitelj pravednosti je u skladu sa pravednošću poslao najdragoceniju poruku kroz starešinu A. T. Džonsa. Njegove propovedi pod rednim brojevima 17-20 otkrivaju dragoceni redosled delovanja Svetoga Duha da osvedoči u greh, pravednost i sud i dostižu vrhunac u temi o Božjem pečatu koji dolazi putem Subote.

Delo pripreme je bilo izvršeno u poruci E. Dž. Vagonera koji je pokazao da je blagodat večnoga saveza otpočela od postanka i tekla nadalje. Ova poruka je potpunije prikazala zakon Božji kao savršenog učitelja da nas dovede Hristu. Dispenzacionalističko shvatanje zaveta ometa ovo delo, ali sada, u svetlosti večnog jevanđelja, bio je raščišćen put kako bi Duh Božji bio izliven iz samog srca Božjeg zakona - Subote. Subota je znak posvećenja jer upravo tokom tog perioda Duh Božji se izliva obilno na one koji su siromašni Duhom, koji tuguju zbog svojih greha, međutim, koji se takođe i pouzdaju u Hristove zasluge. Zakon Božji osvedočava duboko u greh, ali tamo gde se greh umnožava, blagodat se još više umnožava, a umnožava se najsavršenije u odmoru koji se nalazi u Suboti čije je delo završeno od postanja sveta.

Molim se da pažljivo sledite redosled misli u ovim propovedima i da, nakon što budete spoznali svu puninu svoje velike potrebe pred večnim Božjim zakonom u svoj njegovoj punini, zadobijete Duh Subote u svoj njegovoj punini. Ove propovedi su bile središnji deo početka glasne vike pre samo 120 godina. Sada, s obzirom da smo prešli 3. i 4. generaciju od odbacivanja ove poruke, zasigurno da je vreme da obratimo pažnju na ovu poruku i da budemo zapečaćeni od strane Duha Božjeg kroz Subotu. Molim se da prilikom drugog puta čujemo obraćanje Ženika našim dušama kroz ove poruke.

Poruka trećeg anđela - 17. propoved

Blagosiljanje Avrama i svrha zakona

A. T. Džons, 26. februar 1893.

Poslednji stihovi koje smo razmatrali u prethodnoj propovedi su bili Galatima 3:13-14. Bilo da se radi o obećanju Duha pojedincu u njegovom ličnom iskustvu ili obećanju Duha u izlivanju na celu crkvu, isto je. Niko ne može da Ga ima ako prvo nema Avramov blagoslov. Ko god nema Avramov blagoslov, ne može da ima Svetoga Duha zbog toga što u 4. glavi poslanice Rimljanima pronalazimo: "I primi znak obrezanja kao pečat pravde vere koju imaše u neobrezanju." Šta je zapravo obrezanje, naći ćete u 5. Mojsijevoj 30:6:

"I obrezaće Gospod Bog tvoj srce tvoje i srce semena tvog, da bi ljubio Gospoda Boga svog iz sveg srca svog i iz sve duše svoje, da budeš živ." Povežite to sa Rimljanima 5:5. Nakon što kaže da smo opravdani verom i da "imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista. Kroz kojeg i pristup nađosmo verom u ovu blagodat u kojoj stojimo i hvalimo se nadanjem slave Božje", dalje apostol kaže (5. stih): "A nadanje neće se osramotiti, jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom Svetim koji je dat nama." Dakle, Sveti Duh je u naša srca izlio Božju ljubav, ali ovde kaže: "Ja ću "obrezati srce tvoje da bi ljubio Gospoda Boga svog iz sveg srca svog i iz sve duše svoje"". Jedini način kako možemo ljubiti Gospoda svim srcem i svom dušom jeste sa ljubavlju usađenom u naše srce i dušu, obraćajući tako čoveka Bogu. "Ljubav je izvršenje zakona."

"Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom" je najveća od svih zapovesti. "A druga je kao i ova: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe." Ceo zakon i proroci su zasnovani na ovim dvema zapovestima. Tek je obrezano srce u stanju da "ljubi Gospoda" Boga našega "svim srcem svojim, svom dušom svojom". Ovo pokazuje da je ono, šta je za Avrama bilo obrezanje tela, bilo jednostavno znak, obeležje, koje su mogli da vide u vreme kada ih je Bog učio jasnim primerima - obeležje koje su mogli da vide, a koje je označavalo ono šta nisu mogli da vide. I to zato jer je to obrezanje tela bilo znak, "pečat pravde vere koju imaše" pre nego što je obrezan. Ono je bilo samo spoljašnji znak delovanja Svetog Duha koji je

obrezao srce. Sveti Duh izliva u srce Božju ljubav, ali obećanje Duha ne može da primi niko ko nema Avramov blagoslov - Božju pravednost, koja je od vere.

Prema tome, onaj ko zna da veruje Bogu, može sa savršenim poverenjem da se moli za Svetoga Duha. Ne onaj koji misli da veruje Bogu; pa deo vremena veruje, a deo vremena ne veruje, deo vremena misli da veruje, a deo vremena ne zna da li veruje ili ne. To nije nikakvo verovanje Bogu, a Gospod želi da vi i ja znamo da verujemo Bogu. On želi da to znamo i da to bude jasno i utvrđeno. Zato kažem da čovek koji zna da veruje Bogu može sa savršenim poverenjem da se moli za Duha Božjeg i da Ga primi verom, jer "ako tražite, primićete". Tako je On rekao. Ali moramo se moliti u skladu sa Njegovom voljom. Nije Njegova volja da Svetoga Duha da nekome ko nema Avramov blagoslov; to važi za pojedinca, ali i za crkvu: kada Božji narod shvati da zna da veruje Bogu, onda može sa punim poverenjem da se moli za izlivanje Svetoga Duha i sa savršenim pouzdanjem i verom da čeka da će Ga primiti, i primiće Ga. To je činjenica. Krenimo večeras malo dalje sa proučavanjem toga kako možemo znati da imamo Avramov blagoslov i kako možemo znati da se sa savršenim poverenjem možemo moliti Gospodu da nam da Svoga Svetog Duha, a onda jednostavno čekati da Ga On da onda kada dođe Njegovo vreme i kako da ga primimo u skladu s Njegovom željom - da nema potrebe da se brinemo hoćemo li Ga primiti ili ne. Hoćemo da naučimo kako da svu tu zabrinutost u vezi toga da li možemo primiti Svetoga Duha ili ne - da naučimo kako to može biti uzeto od nas i onda ćemo moći u veri izneti svoje molbe Gospodu, očekujući da ćemo Ga primiti, očekujući to i ništa drugo, i jednostavno čekati da nam Ga da u Svoje vreme, dok Ga još uvek molimo i tražimo da to ostvari.

Kažem vam braćo, kada se to ostvari, neće nam biti teško da budemo "svi zajedno jednodušno". Što se tiče ovog sastanka, kad ostvarimo to stanje - kad budemo znali da verujemo Bogu i da u savršenom pouzdanju možemo da molimo za Svetoga Duha, svakome od nas biće lako - i ostvariće se - da budemo zajedno jednodušno svaki put kada se održava neki sastanak. U stvari, svako će paziti da ne bude odsutan, jer ako ne bude na jednom od ovih sastanaka, a ispuni se obećanje Svetoga Duha, on će to propustiti. Svako će ovde čekati da Gospod učini ono šta kaže kada On bude spreman. Zar ne vidite kako će nas to sve učiniti jednodušnima? To će dovesti do jednodušnosti.

Naravno, ako Gospodnje delo bude zahtevalo da odsustvujemo sa nekog sastanka zbog našeg dela i po Gospodnjem nalogu, a Sveti Duh se izlije dok smo odsutni, dobićemo Ga bez obzira gde se nalazili. Ali to se neće dogoditi kod onih koji odsustvuju sa sastanaka svojom voljom. Ne usuđujem se izostati ni sa jednog od naših sastanaka ovde. Ne usuđujem se izostati sa onih jutarnjih sastanaka, jer ne znam kada Duh može da se izlije na nas. Ne mogu rizikovati da budem odsutan.

Uzmimo sada Sveto Pismo i pročitajmo kako nas je Gospod vodio i kako će večeras svakoga da vodi do toga, ako budete hteli da idete. Ako krenete odatle gde počnem čitati, Gospod će vas i mene voditi kroz sve to. Ne pitajmo kako to može biti. Kad Gospod progovori, kraj je priči, bez obzira šta On kaže, kraj je i mi kažemo: "Gospode, tako je." Dakle, krenimo večeras zajedno i doći ćemo do situacije da će svako od nas znati da verujemo Bogu i da imamo Avramov blagoslov, a onda možemo sa savršenim poverenjem moliti Boga za Njegovog Duha i čekati da Ga primimo, jer će Ga On dati u Njegovo vreme.

Pogledajmo šta je Gospod učinio, kako On deluje i kako nas dovodi u to stanje. Počnimo tamo gde je On počeo. Prvo ćemo čitati Efescima 1:3-6. To nas dovodi do mesta gde je Bog počeo sa nama i ne treba da idemo dalje od toga. Treći stih:

"Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista." Šta je On učinio? [Verništvo: "Blagoslovio nas je."] Da li je to istina? [Verništvo: "Da."] Da li je to učinio? [Verništvo: "Da."] Sa koliko nas je blagoslova blagoslovio? [Verništvo: "Svakim duhovnim blagoslovom."] Svim blagoslovima koje ima? Zar nam je dao sve njih? [Verništvo: "Da."] Kako? [Verništvo: "U Hristu."] U Hristu. Kad je dao Hrista, šta je Bog dao? [Verništvo: "Sve duhovne blagoslove."] Sve Svoje duhovne blagoslove.

Prema tome, ako vi i ja verujemo u Isusa Hrista, zar nismo blagosloveni? Zar nemamo sve blagoslove koje Gospod ima? Šta će nas onda uznemiravati? Zar čovek koji je tako blagosloven može da bude nešto drugo nego srećan? [Verništvo: "Ne."] Može li da bude turoban? [Verništvo: "Ne."] Zar može da bude mrzovoljan zato što stvari ne idu kako želi? [Verništvo: "Ne."] One u svakom slučaju idu kako treba. Kako god se stvari odvijaju, one mu ne mogu oduzeti blagoslove. "Onima koji ljube Boga sve ide na dobro."

Ali posebno želim da čitamo 4. stih. "Izabra nas kroz Njega." Da li će nas izabrati? [Vernišтво: "Izabrao nas je."] Zaista? [Vernišтво: "Da."] Kada je to učinio? [Vernišтво: "Pre postanja sveta."] Hvala Bogu! Pre postanja sveta izabrao je vas i mene. [Vernišтво: "Slava Gospodu."] Zar nećete na to svaki put reći "amin"? [Vernišтво: "Amin."] Ne mislim samo sada. Hoćete li to uvek reći? [Vernišтво: "Da."]

Koliko dugo će ovaj stih ostati ovde? [Vernišтво: "Zauvek."] Koliko dugo će onda biti istina da nas je "izabrao pre postanja sveta"? [Vernišтво: "Uvek."] Koliko dugo ćete onda biti zaokupljeni pitanjem da li pripadate Gospodu ili ne? Nije li vas On izabrao? Zar vas On nije izabrao? [Vernišтво: "Da."] Zašto je to učinio? Jer nas je hteo? Da li je to istina? [Vernišтво: "Da."] On me je izabrao zato što je hteo da me ima i imaće me. Neću Ga opljačkati niti Ga razočarati u Njegovom izboru. On nas je izabrao, zar ne? [Vernišтво: "Da."] "Pre postanja sveta." A sada ostatak ovog stiha: "...da budemo sveti i pravedni pred Njim u ljubavi." Njegov blagosloveni cilj je da "budemo sveti i neporočni pred Njim u ljubavi". Prema tome, dopustimo Mu da radi na Svoj način jer se radi o našem večnom spasenju koje On želi da ostvari.

Sledeći stih: "Odredivši nas napred" - odavno je odredio kakvu budućnost želi da ostvarimo. Vredi imati budućnost koju je Bog odredio za čoveka. "Odredivši nas napred kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje Svoje". Zašto je to učinio? Ne zato što smo tako dobri, već zato što je On tako dobar; ne zato što smo Mu tako ugodili, nego po blagonaklonosti Njegove volje. On je tako odlučio. Zato je to učinio.

Šesti stih: "Na pohvalu slavne blagodati Svoje kojom nas oblagodati u Lju - baznome." Šta kažete na to? [Vernišтво: "Amin."] Kada je to učinio? [Vernišтво: "Pre postanja sveta."] Tačno. "Pre postanja sveta." To odgovara na pitanje da li možemo da učinimo bilo šta da se opravdamo ili ne. Sve je to On učinio pre nego što smo imali priliku da učinimo bilo šta - davno pre našeg rođenja - davno pre stvaranja sveta. Zar ne vidite da je Gospod Onaj koji čini da se možemo spasiti i da Ga možemo imati?

Sada vidimo šta je On uradio: (1) "...blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim..." u Hristu. (2) "...izabra nas kroz Njega pre postanja sveta." (3) "Odredio nas napred kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo." (4) "Oblagodati (eng. prihvatio nas je) u Ljubaznome." Srećan sam zbog toga. Znam da je tako. [Vernišтво: "Amin."] Zar ne znate i vi? [Vernišтво: "Da."] Jer On tako

kaže. On tako kaže. Ovde su, dakle, četiri činjenice u koje možemo biti zauvek sigurni.

Da kažem još koju reč o blagoslovima kojima nas je Bog blagoslovio. Kada verujemo Isusu Hristu, onda imamo sve blagoslove koje Bog ima. Onda oni pripadaju nama. Ne moramo baš posebno da se molimo za njih. Šta mislite, zar ne bi bilo bolje da to vreme upotrebimo da Mu zahvalimo za blagoslove koje nam je već dao nego da Ga molimo da nam da neke od njih, kada više nema šta da nam da? Šta je bolje? [Vernišтво: "Zahvaliti Mu."]

On nam je u Hristu dao sve blagoslove koje ima. Hristos kaže: "Ja sam sa vama." Braćo, hranimo se ovim blagoslovima. Mi ih imamo, oni pripadaju nama. Dakle, sve vreme možemo biti sigurni da imamo sve duhovne blagoslove. Sve vreme možemo biti sigurni da nas je izabrao. On kaže da nas je izabrao. Sve vreme možemo biti sigurni da nas je predodredio za posinjenje.

Sve vreme možemo biti sigurni da nas je prihvatio u Ljubaznome. Možemo biti sigurni u sve to, jer Bog tako kaže i to je tako. Zar to nije razlog za neprekidno proslavljanje? On je sve to učinio i to dragovoljno. Za koliko ljudi je to učinio? [Vernišтво: "Za sve."] Za svaku dušu? [Vernišтво: "Da."] Sve blagoslove koje je imao dao je za svaku dušu na ovome svetu; odabrao je svaku dušu u svetu; izabrao ju je u Hristu pre stvaranja sveta, odredio je za posinjenje i prihvatio u Ljubaznome. Zar ne? [Vernišтво: "Da."] Naravno da jeste.

Pročitaćemo i druge stihove o ovome. Ono što želim istaći je da niko ne može imati te stvari i da zna da su njegove bez njegovog ličnog pristanka. Gospod neće silom nametati ništa od toga, premda ih je već dao, zar ne? [Vernišтво: "Neće."] Kao što vidite, to je saradnja. Bog izliva sve u jednom čudesnom daru, ali ako ga čovek ne želi, Gospod ga neće prisiljavati da uzme ni delić od toga. Svakome koji će ga uzeti, biće isključivo njegov. I tu se javlja saradnja. Gospod u svemu mora imati našu saradnju.

Otvorimo sada Titu 2:14. Govoreći o Gospodu, stih kaže: "...dao je sebe za nas." I ovo je takođe prošlo vreme, zar ne? To je izvršeno. Za koliko ljudi je dao sebe? [Vernišтво: "Za sve."] Koliko ljudi na zemlji može pročitati ovaj stih i reći: "To se odnosi na mene"? Svi koji žive na zemlji. Prema tome, gde god pošli na ovoj zemlji i naišli na nekog čoveka, mi mu možemo pročitati reči: "Hristos se dao za tebe", zar ne? [Vernišтво: "Da."] Prema tome, Hristos se

dao i za tebe. To je cena o kojoj Petar govori u 1. Petrovoj 1:18-20 "Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svoga življenja, koje ste videli od otaca, nego skupocenom krvlju Hrista kao bezazlena i prečista Jagnjeta; koji je određen još pre postanja sveta..."

Želimo da svaka osoba zna svoju poziciju. "On je dao sebe za mene." Ovo je izraženo u Galatima 2:20. "A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omiljeh i predade sebe za mene." Koliko ljudi na svetu može da pročitava ovo i kaže da se to odnosi na njih? [Verništvo: "Svako."] "...kojemu omiljeh i predade sebe za mene." To je bila cena koja je bila plaćena. Prema tome, On me je kupio, zar ne? [Verništvo: "Da."] Kupio vas je? [Verništvo: "Da."]

Da li Mu vi i ja dopuštamo da nas ima, to trenutno nije pitanje. Šta je On učinio? Šta je učinio? [Verništvo: "Platio je cenu."] Kupio me je pre stvaranja, zar ne? A vas? Čiji smo onda? [Verništvo: "Gospodnji."]

Ima li onda razloga da posumnjate pripadate li Gospodu? Kako onaj ko želi da pripada Gospodu pa je priznao svoje grehe - kako je moguće da posumnja da li pripada Gospodu ili ne? Samo ako potpuno zanemari reč Božju, ne veruje u nju i kaže da je Gospod lagao. Zar to nije jedini način kako da do toga dođe? "...koji ne veruje Bogu načinio Ga je lažom." Dakle, jedini način kako je moguće da čovek posumnja da li pripada Gospodu i ne, je da se vrati reči Božjoj i da kaže da Gospod laže. To je jedini način kako može to uraditi. Ako čovek sumnja, on čini upravo to, ne mora to učiniti uz mnoštvo reči, ali kada zapadnje u sumnju da li je Gospodnji, on je upravo to učinio. On je dozvolio neverstvu da ga obori i sotoni da dobije prednost i uništi sve. To je tako.

Pa ipak, iako nas je Gospod kupio, On neće uzeti ono što je kupio bez našeg pristanka. To je granica koju je Bog postavio kada je uspostavio slobodu svakog čoveka i On je nikad neće preći ni za dlaku bez našeg pristanka. On poštuje slobodu i dostojanstvo koje je dao razumnim stvorenjima, bilo da se radi o čoveku ili anđelu. On je poštuje i neće preći tu granicu. On neće preći preko nje bez dopuštenja te ličnosti. Ali kada je dozvola data, On će doći bez ustezanja. Time se otvaraju brane i Gospod ulazi. To je tako.

Dakle, On nas je kupio, zar ne? [Verništvo: "Da."] Da li Mu želite pripadati? [Verništvo: "Da."] Prijatelji, učinimo to praktičnim, stvarnim, opipljivim. On nas je kupio, zar ne? Platio je cenu za nas? Njegovi smo po Njegovoj volji.

Prema tome, kad je prisutna naša želja, čiji smo onda? [Verništvo: "Gospodnji."] On je pokazao Svoju volju po tom pitanju time što je platio cenu, zar ne? I kada mi obznamo svoju volju po tom pitanju govoreći: "Gospode, to je i moj izbor; moja volja to prihvata", onda se pitam kako nas išta može sprečiti da budemo Njegovi? Možete li onda znati da pripadate Gospodu? [Verništvo: "Da."] Možete li, sada? [Verništvo: "Da."]

Pretpostavimo da ujutru ustanete sa glavoboljom i da vam u toku noći nije dobro funkcionisala probava pa se osećate loše, nije vam dobro. Kako znate da pripadate Gospodu? [Verništvo: "Zato što On tako kaže."] A pretpostavimo da ujutru ustanete i osećate se sjajno, vedro i prilično dobro. Kako znate da pripadate Gospodu? [Verništvo: "Zato što On tako kaže."] Kada pitamo ljude: "Jesu li vam gresi oprošteni?" ponekad odgovaraju: "Da, bio sam neko vreme uveren da su bili." -"Šta vas je uverilo?" -"Osećao sam kao da su oprošteni." Oni o tome ne znaju ništa. Nemaju ni delić dokaza da su im gresi oprošteni. Braćo, jedini dokaz koji možemo imati u pogledu tih stvari jeste da Bog tako kaže. To je dokaz. Ne obazirite se na osećanja. Osećanja se menjaju kao vetar. Dobro znate da je tako. Nikad ne obraćajte pažnju na njih. Nije vaše da ocenjujete kako se osećate. Kad Bog kaže da je tako, onda je tako, osećali vi to ili ne.

Ponoviću jedan primer. Već sam ga ranije izneo; on naglašava istinu da osećanja nemaju nikakve veze sa činjenicama. Dva puta dva je četiri, zar ne? Vi znate da je tako, ali u svetu ima ljudi koji ne znaju da je dva puta dva četiri. Pretpostavimo da to nekome kažete i on poveruje; šta mislite kako će se on osećati? Da li pretpostavljate da će se osećati kao da ste ga zgrabili i zavrтели tako da je napravio salto i postavili ga na novo mesto? Ne. Kakve veze imaju osećanja s tim za ime sveta? Zašto onda da ga bude briga kako se oseća?

To ne znači da nećete doživeti iskustva koja će biti plod toga, to znači da ako na osećanja gledate kao dokaz, nikada ga nećete naći; ali ako ga potražite u Božjoj Reči, onda ćete naći dokaz koji je Bog stavio u Svoju Reč, odnosno Njegova božanska sila u toj Reči delotvorno deluje u onome koji veruje.

Dakle, Gospod nas je kupio, zar ne? Što se vas i mene tiče, mi više ne moramo sumnjati da li smo Njegovi li nismo. Zar ne? [Verništvo: "Da."] Ali ima ljudi na ovome svetu koji to zapravo u stvarnosti, u svom stvarnom iskustvu, nisu, jer nisu dali Bogu ono što Mu po pravu pripada; nisu se pokorili Gospodu i nisu Njegovi u praktičnom smislu. On ih je kupovinom učinio svojim; a kako mogu

znati da li su Njegovi praktično i zaista? Uz pomoć Njegove Reči. Tako da sami odluče da je prihvate kao takvu. Svojim izborom. U knjižici "Put Hristu" na 44. str. orig. pronalazimo čitavu filozofiju toga. Tu saznajemo kako se možemo predati Bogu. Ovde kaže da su vaša obećanja i odluke kao kule od peska, a sećanja na vaša neispunjena obećana i izneverene odluke slabe vaše poverenje u sopstvenu iskrenost. I na kraju:

"Vama je neophodno da razumete istinsku silu volje. Vi ne možete spasiti sebe, ne možete promeniti svoje srce, ali možete izabrati da Mu služite."

Kada čovek odluči da svoju volju stavi na stranu Božje volje, onda je stvar rešena. Onda je to stvar čovekovog izbora da on praktično, u sopstvenom iskustvu, zaista pripadne Gospodu. Zar, dakle, ne postaje čovek Gospodnja svojina u praktičnom iskustvu upravo sopstvenim dopuštanjem, birajući Gospodnji put?

Zar ne vidite onda da dokle god postoji vaša odluka, dokle god želite da pripadate Gospodu, vi ste zaista Gospodnji? Vidite li to? Kad god se predamo Njemu, to je tako. Ali neki od vas ste se predali odavno, a onda, od tog vremena, obeshrabrili ste se pa se pitate pripadate li Gospodu ili ne.

Želimo da narod večeras zauvek ukloni s puta sumnju i pitanje tako da se, bez obzira šta se dogodilo, ne zamara pitanjem pripada li Gospodu. S obzirom da ste odlučili da pripadate Njemu, vi ste Njegovi, jer vas je davno kupio. Ja za time težim. Težite li vi za time? Treba da to prihvatite ako se pojavi to pitanje? [Vernišтво: "Amin."] Onda možemo znati da pripadamo Gospodu.

Ali, ponekad čujemo ljude da kažu da misle da će to odobravati greh. Ne. To se neće dogoditi. Nikako. To će vas sačuvati da ne grešite. Kada čovek dođe u to stanje, kada je odlučio da pripada Gospodu, onda Bog deluje u njemu da hoće i čini šta je Njemu ugodno, i on je hrišćanin. Bog će ga učiniti hrišćaninom. To u njemu čini božanska sila. Nema ni traga odobravanju greha. U stvari, to je jedini način da spreči odobravanje greha. Svaki drugi način odobrava greh. Svaki drugi način čini upravo ono u vezi čega Gospod prigovara - da Ga ljudi muče svojim gresima. Šta Gospod kaže? "...nego si Me mučio svojim gresima." (Isaija 43:24) Prekinimo s time. Neka naša volja i odluka bude da pripadamo Gospodu svakog svesnog trenutka u danu i onda je to činjenica.

Pogledajmo i pročitajmo stih koji to kaže. 1. Korinćanima 6:19 i poslednje reči u stihu: "I niste svoji." To je tako, zar ne? Nije važno o kome se radi, da li je on svoj? [Vernišтво: "Ne."] Gospod ga je kupio i ako ne želi da pripada Gospodu, onda Mu otima ono šta je Njegovo. To je pakost. Iako ne mora da bude svestan i da praktično pripada Gospodu, Gospod je kupio svakoga i svako ko odbija da pripada Gospodu, otima Gospodu ono šta je On kupio i za šta je platio cenu i čovek cenu kojom je kupljen smatra manje vrednom od sebe. Zar to nije onaj isti sotonski duh koji je sebe želeo uzdići iznad Boga na nebu? Gospod je sebe predao za nas; ako Mu ne dopustim da me ima, u tom trenutku smatram sebe vrednijim od cene koju je On platio - to jest, smatram sebe vrednijim od Gospoda, a to je ono "ja" koje se sve vreme uzdiže iznad Boga. O, neka u nama bude um koji je bio u Hristu, koji se lišio samoga sebe kako bi Bog i čovek mogli ponovo postati jedno.

"I niste svoji", zar ne? [Vernišтво: "Ne."] Zar vam nije drago zbog toga? Zar vam nije drago što niste svoji? On tako kaže i to je tako, zar ne? Zašto je tako? "Jer ste kupljeni skupo." Pošto nas je kupio, mi nismo svoji, i ispred svih ljudi u svetu koji nisu svoji stoji onaj koji se pokorio Gospodu koji ga je kupio. "Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božje." Čiji su? [Vernišтво: "Božji."] Ali braćo, ne moram se više zadržavati na ovim stihovima. Vi to učinite, hoćete li? Vi razmišljajte o njima.

Čitali smo stihove: "Koji je dao sebe za nas..." On nas je kupio. Koga sve? [Vernišтво: "Sve nas."] Kada je to učinio? [Vernišтво: "Pre postanja sveta."] Kakvi smo bili pre nego nas je Bog kupio? Bili smo onakvi kakvi jesmo, onakvi kakvi smo bili u svetu. I on je kupio nas grešnike, takve kakvi smo bili? [Vernišтво: "Da."] Da li je to učinio? Iskreno recite. Ovde dolazimo do sledeće misli. Da li je On platio cenu i kupio nas takve kakvi smo bili? Grešnici? [Vernišтво: "Da."] Zla bića koja su voljna da idu zlim putevima? Voljna da čine zle stvari? Koja ne ispovedaju pripadanje religiji niti to žele? Da li nas je tada kupio? [Vernišтво: "Da."] Šta je On onda kupio? Kupio nas je, kupio je sve nas takve kakvi smo bili. I kad nas je kupio takve kakvi smo bili, kupio je i naše grehe. Isaija to opisuje - uboj, modrice, rane gnojave, ništa zdravo. Zar nije tako?

Evo još nekih stihova: Titu 3:3-7. "Jer i mi bijasmo negda ludi i nepokorni, i prevareni, služeći različnijem željama i slastima, u pakosti i zavisti živeći, mrski budući i mrzeći jedan na drugoga. A kad se pokaza blagodat i čovekoljublje

spasa našega Boga, ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po Svojoj milosti spase nas banjom prerođenja i obnovljenjem Duha Svetoga, kojega izli na nas obilno kroz Isusa Hrista Spasitelja našega, da se opravdamo blagodaću Njegovom i da budemo naslednici života večnoga po nadu." On je to učinio, On to kaže. Onda znate da je to tako. [Vernišтво: "Da."]

Ajde da to malo razmotrimo. On je predao sebe za naše grehe, i ova misao prožima sve. On neće da uzme naše grehe - premda ih je kupio - bez naše dozvole. Razmotrimo to još bolje, razvijajući ovu misao. "On je dao sebe." Za čije grehe? [Vernišтво: "Naše."] Čiji su to gresi? [Vernišтво: "Naši."] On je sebe dao za njih. Pošto su bili naši, kome je dao sebe kada ih je kupio? [Vernišтво: "Nama."] On je dao sebe za mene, za moje greh? [Vernišтво: "Da."] Prema tome, ja stalno biram da li bih radije svoje grehe ili Njega, zar ne? [Vernišтво: "Da."] To je za mene stalni izbor, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Da li i vi morate birati? [Vernišтво: "Da."] Šta biste radije da imate, svoje grehe ili Hrista? [Vernišтво: "Hrista."] Prema tome, da li od sada može biti nekog oklevanja da se oslobodite svega što vam Bog pokaže da je greh? Hoćete li ih napustiti kada vam ih pokaže? Kada vam pokaže greh, recite: "Radije bi želeo Hrista nego to." I napustite ga. [Vernišтво: "Amin."] Samo recite Gospodu: "Gospode, odlučujem. Menjaću. Ti si moj izbor. Greha više nema, sada imam nešto bolje." Hvala Gospodu! Da li onda iko od nas ima razloga da bude obeshrabren zbog greha?

Neka braća ovde su učinila upravo to. Došla su ovamo slobodna, ali Duh Božji je izneo na svetlost dana nešto što nikada ranije nisu videli. Duh Božji je ušao dublje nego ikada pre i otkrio stvari koje nikada ranije nisu videli i onda, umesto da zahvale Gospodu što je to uradio i da se oslobode sveg tog zla i zahvale Gospodu što Ga imaju mnogo više nego ikada ranije, počeli su da se obeshrabruju. Kazali su: "Pa šta da radim? Moji su gresi preveliki." Dopustili su sotoni da nadvije oblak nad njima i baci ih u obeshrabrenje i dan za danom ne dobijaju nikakvo dobro od ovih sastanaka.

Zar to nije velika šteta? Zar nije šteta da čovek koga Gospod toliko voli da je sebe dao za njega, tako postupa prema Gospodu kad On želi da mu se još više otkrije? Braćo, ako se bilo ko od vas obeshrabrio, zaustavimo to. Ako nam je Gospod otkrio grehe o kojima nikada ranije nismo razmišljali, to samo pokazuje da On ide dublje i da će na kraju stići do dna, i kada nađe poslednju nečistu ili prljavu stvar, a koja nije u skladu sa Njegovom voljom pa je izvadi i

pokaže, a mi budemo rekli: "Radije ću Gospoda, nego to" onda je delo dovršeno i na taj karakter može da se stavi pečat živoga Boga. [Verništvo: "Amin."] Šta biste radije da imate, karakter... [Neko među vernicima je počeo slaviti Boga, a drugi su se počeli osvrtnuti.] Nije važno. Kada bi više vas zahvaljivalo Gospodu za ono šta ste dobili, u ovome domu bi večeras bilo više radosti.

Šta biste radije imali, celovitost i savršenu puninu Isusa Hrista ili nešto manje od toga, uz neke vaše pokrivene grehe za koje ne znate da postoje? [Verništvo: "Njegovu puninu."] Ali zar ne znate da su nam Svedočanstva rekla da ne možemo dobiti pečat Božji, ako postoje mrlje greha? Kako onda možemo biti zapečaćeni Božjim pečatom, koji je otisak Njegovog savršenog karaktera otkrivenog u nama, ako u nama ima greha? Ako ga vidi u nama, On na nas ne može staviti taj pečat, otisak Svog savršenog karaktera. Zato mora kopati duboko do mesta o kojima nismo ni sanjali, jer mi ne možemo razumeti svoja srca. Ali Gospod poznaje srce. On iskušava savest. On će očistiti srce i izvući na videlo poslednji trag zla. Dopustimo Mu to, braćo; pustimo Ga da nastavi sa traganjem i kad nam pokaže naše grehe, neka srce kaže: "Gospode, Ti si sebe predao za moje grehe. O, uzimam Tebe, umesto njih." Više ih nema i ja se radujem u Gospodu. Braćo, budimo iskreni prema Bogu i ponašajmo se prema Njemu onako kako to On želi.

On je sebe predao za naše grehe. Prema tome, ponavljam, i vi vidite da se radi o važnoj odluci kod vas i mene, hoćemo li da imamo Gospoda ili sebe, Gospodnju pravednost ili svoje grehe, ono šta Gospod kaže ili šta mi kažemo? Šta ćemo izabrati? [Verništvo: "Gospoda."] Kad je reč o izboru, tu nema problema kada znamo šta je Gospod učinio i šta je On nama. Nije teško izabrati. Neka predaja bude potpuna. A kada se ti gresi pojave - pa oni su odavno predani. To i jeste razlog zašto su izvučeni, da bismo mogli doneti odluku. To je blagosloveno delo posvećenja. I budimo sigurni da se to delo posvećenja odvija u nama. Ako bi Gospod uzeo naše grehe bez našeg znanja, kakve bismo od toga imali koristi? Time bi nas samo učinio mašinama. To nije Njegov cilj; zbog toga želi da vi i ja znamo kada naši gresi nestaju, da bismo znali kada dolazi Njegova pravednost. Kada Mu se pokorimo, onda imamo Njega.

Istina je da Pismo govori da smo oruđa Božja, i ne zaboravite da smo uvek razumna oruđa - ne neki alat, pijuk ili ašov - koje bi čovek upotrebio. To je

potpuno besmisleno. Nije tako; mi smo razumna oruđa. Gospod će nas upotrebiti, ako donesemo takvu odluku. Ako se odlučimo da stanemo na Njegovu stranu, ako odlučimo da to učini sa nama, onda je to i učinjeno jer Njegova svemoćna sila nastavlja da deluje.

U prošlosti je dao sebe za naše grehe, a sada dolazi i kaže: "Postoji greh." Šta onda? "Gospode, to je greh." To je priznanje. Osnovna ideja priznanja je: ponoviti isto to. Osnovna ideja grčke reči prevedene kao "priznanje" je: ponoviti istu stvar. To je priznanje. Gospod je rekao Davidu: "Sagrešio si i učinio zlo." A David je rekao: "Sagreših." To je priznanje. Biblija kaže: "Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše." Zašto ih Bog uopšte pokazuje? Jedini razlog zašto On ljudima pokazuje njihove grehe je da ih može ukloniti. Kad meni pokaže moje grehe, ja kažem: "Gospode, to su gresi." A onda? Onda su oprošteni. Nema ih više.

Vi ste, narode, priznali svoje grehe otkad ste ovde, zar ne? Sve što vam je Gospod pokazao, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Ko god je to učinio, njemu su gresi oprošteni. Tako je Gospod rekao, šta vi kažete? [Vernišтво: "Amin."] Ali sotona kaže: "Nije tako." On je lažov. Ali neki ovde su kazali da je on rekao istinu po tom pitanju. Ljudi u ovom domu su govorili da sotona govori istinu po tom pitanju. Sotona kaže: "Nisu oprošteni", a oni kažu: "Ne, nisu." Prekinimo s tim. Mi priznajemo svoje grehe da bi nam bili oprošteni, i Gospod kaže da jesu oprošteni; ako su oprošteni, onda to u Gospodnje ime i priznajemo.

"Verova Avram Bogu i primi mu se u pravdu"; "I primi znak obrezanja kao pečat pravde vere koju imaše." Gospod kaže: "Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg, ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna." Šta vi kažete? [Vernišтво: "Tako je."] Kako znate? [Vernišтво: "Jer tako kaže Gospod."] Odlično. Onda znate da je to tako, zar ne?

Mihej 7:19 "Opet će se smilovati na nas; pogaziće naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grehe njihove." Gde su oni dakle? [Vernišтво: "U dubinama morskim."] Kako to znate? [Vernišтво: "Jer On tako kaže."] Onda to znate, zar ne? Kako bi vas onda iko ikad mogao uznemiriti podsećajući vas na vaše grehe?

Psalam 103:12 "Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša." Koliko su daleko od vas koji ste ih priznali? Koliko daleko? [Čuje se glas: "Koliko je istok daleko od zapada."] Zašto to onda ne kažete? Sotona dolazi i kaže: "Nisu oprošteni; evo svakog greha, nalazi se pred tvojim očima, zar ih ne vidiš?" Da li se nalaze? [Vernišтво: "Ne."] Neko kaže: "Vidim ih tamo." To nije tako. Sotona je mađioničar i čini da stvari izgledaju drugačije nego što jesu. Ali vi gledate u njih i kažete: "Da, tako je." Nije tako. Gospod kaže da su daleko od nas koliko je istok daleko od zapada. Nalaze se u dubini morskoj i beli su kao sneg. Hvala Gospodu!

Isaija 38:17. Ovo je poslednji stih koji nam je potreban večeras. "Evo, na mir dođe mi ljut jad; ali Tebi bi milo da izvučeš dušu moju iz jame pogibli, jer si bacio za leđa Svoja sve grehe moje." Koliko? [Vernišтво: "Sve."] Iza Svojih leđa. Dakle, gde su oni? [Vernišтво: "Iza Njegovih leđa."] Mi smo pred Njegovim licem, a gresi su iza Njegovih leđa. Ko je između nas i njih? [Vernišтво: "Bog."] A On je na Svome prestolu, zar ne? Kada svoje grehe priznam Gospodu, On i Njegov večni presto se nalaze između mene i tih greha, a sotona, niti iko drugo u vasioni, ne može da ih vrati, jer bi morao da ukloni Gospoda i Njegov presto pre nego bi mogao vratiti te grehe i ja ću se zbog toga radovati.

Da li možemo znati te stvari? Možemo li znati da ih znamo? Kako možemo znati da ih znamo? Gospod tako kaže. A kad On tako kaže, a mi verujemo, to je vera. Sotona kaže: "Nisu." Mi kažemo: "Znam da jesu." Sotona kaže: "Ne, tu su." Mi kažemo: "Nisu tu. Oni su u dubini morskoj." [Čuje se glas: "Slava Gospodu!"]

Kada čovek tako postupa, onda Bog ima nešto na šta može staviti Svoj pečat. Kada Gospod kaže "tvoji su gresi oprošteni", da ih je "bacio za leđa Svoja", a čovek u to ne veruje, postoji li nešto na šta Bog može staviti Svoj pečat? Ne.

[Neko je tražio da se pročita stih Isaija 43:25, a starešina Džons je to učinio.] "Ja, Ja sam brišem tvoje prestupe sebe radi i greha tvojih ne pominjem."

Postoje mnogi drugi stihovi koji to govore, koje bi mogli spomenuti. Jedan od njih je Jevrejima 8:12 "...greha njihovih... neću više spominjati", a takođe i Jezekilja 33:16 "Od svih greha što je grešio ništa mu se neće spomenuti." Ovde Gospod kaže da se neće prisećati naših greha. Gospod ih nikad neće spomenuti. Sotonin je posao da to radi. Braćo, verujmo Gospodu.

Kada verujemo u to, Bog će vama i meni dati obrezano srce, pečat pravednosti vere koju imamo i On to može učiniti jer postoji nešto na šta može staviti Svoj pečat. Kada to učini pojedinac, on prima pečat pravednosti. Ako mi kao telo, kao crkva, u to verujemo, onda možemo moliti sa savršenim poverenjem za izlivanje Njegovog Svetog Duha i strpljivo i s pouzdanjem čekati, znajući da će svakako doći u vreme koje On bude odredio.

Poruka trećeg anđela - 18. propoved

*Gde se umnoži greh, onde se još
većma umnoži blagodat*

A. T. Džons, 27. februar 1893.

U našem sinoćnom proučavanja smo hteli saznati kako možemo znati da imamo Avramov blagoslov i tako se pripremiti da budemo sigurni, da sa pouzdanjem možemo tražiti Božjeg Duha. Ali ima toga još. Gospod nam je dao druge dokaze na kojima možemo zasnivati svoje savršeno poverenje u Njega, u Njegovu pravednost; da On pripada nama - da imamo pravednost verom, tako da sa punim pouzdanjem možemo tražiti Njegovog Svetog Duha i zahvaliti Gospodu što Ga imamo. Setimo se stihova koji glase: "Hristos nas je iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu. Da među nezabošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz veru."

Avramov blagoslov je pravednost verom koju treba da imamo da bismo primili i da možemo imati obećanje Duha - i to takođe kroz veru. Prema tome, kada imamo taj dokaz, savršeno Božje delo koje se ispoljava na naše potpuno zadovoljstvo, da se možemo u savršenom pouzdanju moliti za Svetoga Duha, ne bi li onda trebalo da i Njega primimo verom? Zar ne bi trebalo da zahvalimo Bogu što pripada nama? I da jednostavno ostaje na Njemu da Ga obelodani po Svojoj volji, kad god to prilika zahteva ili bude potrebno?

Proučimo, dakle, neke druge dokaze koje je dao - proučimo ih večeras povezano sa onim što smo sinoć proučavali, tako da pred nama bude sveže ono šta je sam Gospod otkrio, na čemu možemo zasnivati svoje pouzdanje pred Njim, zahvaljujući kome možemo biti sigurni gde se nalazimo i na osnovu čega se možemo moliti sa pouzdanom verom. A kada se molimo u skladu sa Njegovom voljom i tražimo ono šta je obećao, On nas uslišava. "I ovo je sloboda koju imamo k Njemu da ako što molimo po volji Njegovoj posluša nas. I kad znamo da nas sluša što god molimo" tada "znamo da će nam dati što ištemo u Njega". (1. Jovanova 5:14-15) I tada Mu možemo zahvaliti što je to naše.

Počnimo sa Rimljanima 5:20. Pravi cilj ili, mogli bi reći, jedan od glavnih ciljeva našeg večerašnjeg proučavanja je da vidimo koje mesto ima Božji zakon u ovoj temi "pravednost verom"; koje mesto ima Božji zakon u našem sticanju pravednosti isključivo posredstvom Isusa Hrista, i ovo je jednostavno još jedna fraza iste misli koju smo sinoć obrađivali, o dokazu koji nam je Gospod dao da sa pouzdanjem možemo verom prihvatiti obećanje Svetoga Duha.

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh". Drugim rečima, Rimljanima 3:20, poslednje reči - reči koje su vam poznate - "jer kroz zakon dolazi poznanje greha" Zašto je bio dat zakon na kamenim pločama - šta je prvi cilj zbog koga je bio dat? [Verništvo: "Da pokaže šta je greh."] Da se umnoži greh, da se spozna greh. Prema tome, "zakon dođe uz to da se umnoži greh", da se greh pokaže, da se pokaže takav kakav jeste. Pavle u Rimljanima 7:12-13 kaže kako se njemu pokazao:

"Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra. Dobro li dakle bi meni smrt? Bože sačuvaj! Nego greh, da se pokaže greh dobrom čineći mi smrt, da bude greh odviše grešan zapovešću." Dakle, da se greh umnoži i da se pokaže onakvim kakav jeste, da je odviše grešan - to je prvi cilj davanja zakona, zar ne?

Nastavljamo čitati u 5. glavi Rimljanima: "A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Da li je zakon došao samo zbog sebe, tako da se greh prikazao sam za sebe, potpuno sam? [Verništvo: "Ne."] On je jednostavno sredstvo koje ima drugi cilj - sredstvo da se ostvari drugi cilj koji nadilazi spoznaju greha. Zar nije tako? [Verništvo: "Da."] Prema tome, gde se greh umnožava - gde se onda umnožava blagodat? [Verništvo: "Na istome mestu."] Upravo tamo? [Verništvo: "Da."] Međutim, da li stih kaže: "Gde se umnoži greh, onde se umnoži blagodat"? [Verništvo: "Ne, već "većma"."] To bi bilo poprilično dobro, zar ne, kad bi pisalo "gde se umnoži greh, tamo se umnoži blagodat"? To bi bilo prilično dobro, ali to nije način kako Bog deluje. On čini da sve bude savršeno dobro - potpuno dobro, tako dobro kako to samo Bog može učiniti.

Dakle, "gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat". [Verništvo: "Amin."] Dakle braćo, kada nam je Gospod, Svojim zakonom, dao spoznaju greha, u tom trenutku, u toj tački, blagodat je mnogo obilnija od spoznaje greha. Zar nije tako? [Verništvo: "Da."]

Evo još jednog stiha: "Kroz zakon dolazi poznanje greha". I mi smo to iskusili: kada zakon daje spoznaju greha, u tom istom trenutku, na tom istom mestu i u toj tački, blagodat Božja je obilnija od spoznaje greha, Ali kada zakon omogućí spoznaju greha, ko osvedoćava čoveka? [Verništvo: "Božji Duh."] Međutim, pre nego pročítamo odlomak koji to kaže, da vidimo šta smo do sada zaključili iz onoga šta smo čítali - šta ćemo vi i ja od sada imati od spoznaje greha? [Verništvo: "Obilje blagodati."]

Dakle, kada uvidimo grehe, više nema mesta obeshrabrenju, zar ne? [Verništvo: "Nema."] Nema mogućnosti za to. Kao što vidite, nemoguće je da se vi i ja obeshrabrimo ili da postanemo snuždeni zbog spoznaje greha.

Jer, bez obzira koliko velika ta spoznaja bila, bez obzira koliko greha nam je otkriveno i kojih smo postali svesni, upravo tada, u tom trenutku, u tim stvarima i u tom trenutku u našem iskustvu, Božja blagodat je mnogo obilnija od celokupne spoznaje greha. I opet ponavljam, kako je moguće da se obeshrabrimo? Braćo, zar nije istina da Gospod želi da budemo radosni? [Verništvo: "Amin."] Budite radosni.

U stihovima koje imamo pred sobom pronalazimo istu misao. Jovan 16:7-8 "Nego vam Ja istinu govorim." Šta nam govori? [Verništvo: "Istinu."] Dobro! On nam je takođe rekao: "Upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi." Zar to dakle nije tako? "Nego vam Ja istinu govorim: bolje je za vas da Ja idem: jer ako Ja ne idem, Utešitelj neće doći k vama." Ko neće doći? [Verništvo: "Utešitelj."] Utešitelj? Da li je to Njegovo ime? Da li je Utešitelj ono šta On jeste? [Verništvo: "Da."]

"Ako li idem, poslaću Ga k vama. I kad On dođe..." Ko je došao? [Verništvo: "Utešitelj."] Ko? [Verništvo: "Utešitelj."] "I kad On dođe pokaraće [ili osvedoćiće] svet za greh." Ko je taj ko to čini? [Verništvo: "Utešitelj."] Da li je Utešitelj taj koji osvedoćava u greh? [Verništvo: "Da."] Da li je On Utešitelj kada to čini? [Verništvo: "Da."] Nema sumnje da svako to želi iskusiti. Kad prekora, zar On nije prekoračalac, a Utešitelj u nekom drugom trenutku? [Verništvo: "Ne."] Upravo Utešitelj prekora, hvala Gospodu. Utešitelj prekora, hvala Gospodu. Šta, dakle, treba da dobijemo od ukora zbog greha? [Verništvo: "Utehu."] Čiju utehu? [Verništvo: "Gospodnju utehu."] Dobijamo utehu, utehu upravo u trenutku kada je potrebna. Da li ima prostora za to da se ubuduće obeshrabrimo usled spoznaje greha? Zar ovo nije upravo misao koju smo pronašli čítajući 5. glavu poslanice Rimljanima?

Zar onda ne vidite da kada se u mislima prisećamo da upravo u trenutku i vremenu i mestu gde se umnožava greh, tada se blagodat još više umnožava, i da upravo u trenutku kada nas Sveti Duh osvedočava o greh, tada je On Utešitelj koji to čini. Zar ne vidite kako u svemu tome - imajući sve to na umu - imamo trajnu pobedu nad Sotonom? Može li sotona uspeti kod čoveka koji u tom trenutku veruje Bogu? Ne. Sotona dolazi i kaže: "Vidi kakav si grešnik." Hvala Gospodu: "Gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više." [Vernišтво: "Amin."] Neko će reći: "Dobro, vrlo duboko sam osvedočen o greh. Čini mi se da nikad ranije u životu nisam bio tako duboko osvedočen o greh." Hvala Gospodu, dobili smo više utehe nego ikada ranije u životu. Zar ne vidite, braćo, da je to tako? [Vernišтво: "Tako je!"] Zahvalimo onda Gospodu za to. [Vernišтво: "Amin."] Voleo bi da znam zašto ne bismo odmah hvalili Gospoda.

Ali u Rimljanima 5:20 ima još nešto više. O čemu se radi? Prvo, ustanovili smo da zakon čini da se greh umnožava kako bi se blagodat umnožila još više, kako bi nas ona dovela Hristu. Zbog čega su onda ove dve stvari povezane? Zakon čini da se greh umnožava da bi se još više umnožila blagodat. Zbog čega je ovo dvoje zajedno? "Da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti..." Mi znamo da je to tako, zar ne? Tako je. Zakon čini da se greh umnoži, da bismo bili dovedeni do obilja blagodati s ciljem "da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala."

Šta znači izraz "tako i"? Svakako. Tačno tako. Zar onda Bog neće učiniti da u našem životu vlada izobilna blagodat, baš kao što je greh vladao u svetu? [Vernišтво: "Da."] Ali zapazite, kada blagodat izobilnije caruje, kakva je onda razlika između sadašnje slobode od greha i ranijeg ropstva? "Da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda."

Hajde da sada vidimo celu priču. "A zakon dođe uz to da se umnoži greh" da bismo našli još izobilniju blagodat, koja obiluje u svemu tome, a ova blagodat obiluje "pravdom za život večni kroz Isusa Hrista Gospoda našega". Zašto se onda pojavio zakon? [Glas: "Da nas vodi Gospodu."] Zbog čega se pojavio? [Glas: "Da nas vodi Hristu."] Da. Vidite li to? Kad god neko u ovome svetu uzima 10 zapovesti - kada bilo koji grešnik u ovome svetu koristi 10 zapovesti za bilo šta drugo osim da dođe Isusu Hristu, sa kakvim ih ciljem onda koristi? [Vernišтво: "Pogrešnim."] On izopačava svrhu koju je Bog namenio zakonu,

zar ne? [Vernišтво: "Da."] Prema tome, kada se ljudi služe Božjim zakonom sa bilo kojim drugim ciljem osim zato da mogu doći Isusu Hristu, oni koriste zakon onako kako Bog nikada nije nameravao da on bude korišten.

Dakle, zakon nas dovodi Hristu, to je jasno. Zbog čega? [Vernišтво: "Da budemo opravdani."] Šta zakon želi od vas i od mene? Ima li on kakvih zahteva pre nego dođemo Isusu Hristu? Kada nas zakon nađe, zahteva li on nešto od nas? [Vernišтво: "Zahteva pravednost."] Kakvu pravednost? [Vernišтво: "Savršenu pravednost."] Čiju? [Vernišтво: "Božju."] Zar Božju pravednost? [Vernišтво: "Da."] Samo onu pravednost koju Bog pokazuje u Svom životu i u načinu na koji deluje? [Vernišтво: "Da."] Hoće li se taj zakon kod vas i kod mene zadovoljiti sa bilo čim manjim? Hoće li prihvatiti bilo šta manje od toga, manje od debljine vlasi? [Vernišтво: "Ne."] Kada bismo mogli da ga ispunimo tako da nam fali još samo debljina vlasi - i to bi bilo daleko od dovoljnog; promašili bismo.

Otvorimo poslanicu Timotiju. Pavle nam kaže šta zakon traži od vas i od mene, šta traži u nama, takođe. 1. Timotiju 1:5 "A namera (cilj, predmet, svrha) je zapovesti ljubav od čista srca i dobre savesti i vere nelicemerne." Koja vrsta ljubavi? [Vernišтво: "Božja ljubav."] "Od čistoga srca." Kakvog srca? [Vernišтво: "Čistoga srca."] I dobre savesti. Kakve savesti? [Vernišтво: "Dobre."] I vere nelicemerne. Ovo zakon želi da nađe u vama i u meni, zar ne? Hoće li od vas i od mene prihvatiti išta manje od onoga što zahteva - savršenu ljubav koja proizilazi "od čistoga srca i dobre savesti i vere nelicemerne?" Ne, nikada. Jasno je, on jednostavno zahteva savršenstvo.

Onda, imamo li mi - ima li iko u svetu - takvu vrstu ljubavi koju bi mogao ponuditi Božjem zakonu? [Vernišтво: "Nema."] Ima li prirodno iko ovakvu vrstu savesti? [Vernišтво: "Nema."] Nema. Dakle, zakon postavlja večeras ovaj zahtev svakome čoveku na zemlji, bez obzira ko on bio. On ga postavlja vama i meni; on postavlja taj zahtev pred ljude u Africi i pred sve ljude na zemlji, i neće prihvatiti ništa manje od toga ni od koga od njih. Ali večeras govorimo o sebi. Prema tome, zakon večeras prilazi k vama i meni i kaže: "Hoću ljubav, hoću savršenu ljubav - Božju ljubav. Želim da je vidim sve vreme u tvom životu. I želim da vidim kako potiče iz čistoga srca i dobre savesti i vere nelicemerne." Eto, to je situacija u kojoj se nalazimo.

Neko će reći: "Nemam je. Učinio sam najbolje što sam mogao." Ali zakon će reći: "To nije ono šta želim. Neću tvoje najbolje. Hoću savršenstvo. Uopšte ne

marim za ono šta ti radiš; hoću ono šta Bog radi. Nije mi stalo do tvoje pravednosti; od tebe hoću Božju pravednost. Ne želim tvoje delovanje. Želim Božje delovanje u tvom životu." To zakon govori svakom čoveku. A onda kada ostanem bez reči na prvo pitanje i čak kada sam rekao da sam učinio najbolje što sam mogao, onda više nemam šta kažem. Zar i Pismo ne govori: "Da sva usta umuknu"? Upravo to kaže, zar ne?

Ali onda dolazi tihi nežni glas koji kaže: "Evo savršenog života, evo Božjeg života. Evo čistog srca, evo dobre savesti, evo vere nelicemerne." Odakle potiče taj glas? [Vernišтво: "Od Hrista."] Oh, od Gospoda Isusa Hrista koji je došao i stao na moje mesto u telu u kome živim. On je živio ovde. Tu se ispoljila savršena Božja ljubav, savršena čistota srca. Tu se pokazala dobra savest i nelicemerna vera uma koji je ovde bio u Isusu Hristu.

Prema tome, On jednostavno dolazi i kaže mi: "Evo, uzmi ovo!" To će zadovoljiti, hoće li? [Vernišтво: "Da."] Život koji se ispoljio u Isusu Hristu zadovoljiće zakon. Čistota srca koju Isus Hristos daje - to će zadovoljiti zakon. Dobra savest koju On može stvoriti, to će zadovoljiti. Nelicemerna vera koju On daje - to će zadovoljiti. Hoće li? [Vernišтво: "Da."]

Onda, zar to nije ono što zakon zahteva sve vreme? Zakon želi Isusa Hrista, zar ne? [Vernišтво: "Da."] To zakon želi; to je isto ono šta zahteva u 5. glavi Rimljanima, zar ne? Ali šta zahteva u vezi sa mnom? Zahteva Hrista u meni jer zakon želi da vidi Njega u meni. Zar nije onda cilj Božjeg zakona samo Hristovo jevanđelje? "Hristos u vama, nad slave." Da, to je to.

Rimljanima 5:1,5 "Opravdavajući se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista... jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom Svetim koji je dat nama." To je ljubav, vrhunska ljubav. Dela apostolska 15:8-9 "I Bog koji poznaje srca posvedoči im i dade im Duha Svetoga kao i nama, i ne postavi nikakve razlike među nama i njima, očistivši verom srca njihova." Tu je Božja ljubav iz čistoga srca.

Jevrejima 9:14 "A kamoli neće krv Hrista, koji Duhom Svetim sebe prinese bez krivice Bogu, očistiti savest našu od mrtvih dela, da služimo Bogu živome i istinitome?" Tu je čista savest braćo, i to je Božja ljubav iz čiste savesti.

Onda ova vera koju On daje, za koju nas osposobljava da je držimo - Isusova vera koja nas osposobljava da držimo Božje zapovesti - tu je Božja ljubav ispoljena iz nelicemerne vere.

Dakle, poruka o Božjoj pravednosti verom u Isusa Hrista dovodi nas do, ali i donosi nam savršeno ispunjenje Božjeg zakona, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Onda je to cilj i svrha i jedinstven element poruke trećeg anđela, zar ne? [Vernišтво: "Da."] To je Hristos. Hristos u Svojoj pravednosti. Hristos u Svojoj čistoti. Hristos u Svojoj ljubavi. Hristos u Svojoj blagosti. Hristos u Svom čitavom biću. Hristos i to razapet. To je poruka, braćo. Radujemo se zbog nje, radujemo joj se. [Vernišтво: "Amin."]

Prema tome, kada imamo Hrista, kada smo Ga primili verom i kada zakon stoji pred nama ili mi stojimo pred njim i on postavlja svoj čudesni zahtev za ljubavlju, mi možemo da kažemo: "Evo ga. U Hristu je i On je moj." Iz čistoga srca - "Ovde je u Hristu i on ju je dao meni - dobro savest." Hristova krv ju je stvorila u meni. Evo je. "Veru nelicemernu", Isusovu veru. On mi je dao. Evo je. I onda, kao što nam je rečeno u "Put Hristu", mi možemo sada doći k Isusu i očistiti se od greha i stati pred zakon bez ikakvog stida ili griže savesti. Tako je. Braćo, kada imam ono što me savršeno usklađuje sa Božjim zakonom, onda sam zadovoljan i ne mogu drugačije nego da se radujem zbog toga.

Otvorimo sada i čitajmo 3. glavu Rimljanima. Tu je iznesena cela priča bez ikakvog daljnijeg proučavanja; dovoljno je pročitati tekstove. Rimljanima 3:19-22. Sada možemo reći "amin" na svaku reč koju pročitamo. "A znamo..." Zaista je tako. "...da ono šta zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svet da bude kriv Bogu." Zar nije tako? Ono što mi govori da sam grešnik ne može da mi kaže da sam pravedan. "A sada..." Odlično. Kada? [Vernišтво: "Sada."] U redu, kažimo to tako, braćo. "A sada se bez zakona javi pravda Božja" Tako je, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Zakon ne može objaviti tu pravednost u nama, jer je mi ne vidimo u zakonu. Ona se tu nalazi, ali smo mi tako zaslepljeni da je ne vidimo na tom mestu. Greh nas je tako zaslepeo i iskvario da je ne vidimo u zakonu. Pa i kada bismo bili u stanju da je tamo vidimo, ne bismo je mogli steći na tom mestu, jer u nama nema ništa podesno za taj posao, sa čime bismo mogli početi. Potpuno smo bespomoćni.

Zato "...sada se bez zakona javi pravda Božja...pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju" O čemu Bog ovde govori? [Vernišтво: "O veri."] Šta je prava vera? Podložnost volje Njemu, pokoravanje srca Njemu, usmeravanje osećanja prema Njemu. Na to misli za one koji Ga budu primili, jer verovati znači primati kada Bog govori. Tako piše u prvoj glavi jevanđelja

po Jovanu, 12. stih: "A koji Ga primiše, dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo"; "A pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike." Može li je onda svako ovde večeras imati? Može li? Može, jer verujemo.

Dakle, to je onda cilj zakona, zar ne? Dovedi nas Isusu Hristu da se opravdamo verom, da verom postanemo pravedni, da Njegova pravednost - pravednost Božja u Hristu - postane naša pravednost? To je sve. Kada se to obistini, kada smo došli do ovde, onda kakva je korist od zakona? Zbog čega postoji? [Vernišтво: "Da svedoči."] Tačno. Čitajmo onda sada deo 21. stiha kojeg nisam pročitao: "A sad se bez zakona javi pravda Božja, posvedočena od zakona i od proroka." Za sada ne treba dalje da čitamo. Međutim, i to drugo pripada tamo. Dakle, kada zakon ukaže na greh da bismo mogli da imamo spoznaju o izobilnoj blagodati koja uklanja greh, onda blagodat caruje pravednošću za večni život kroz Isusa Hrista - a mi ovu Božju pravednost usvajamo verom u Hrista kroz delovanje zakona koji su postavljeni pred nas.

Pošto su zadovoljeni svi njegovi zahtevi postavljeni pred nas, onda će se toga držati i nastaviti da govori kako su zadovoljeni. Da li je to u redu? Kada je zakon pred nas postavio zahteve koje ne možemo zadovoljimo ni na koji drugi način osim tako da Isus Hristos bude u nama, onda, hoće li Božji zakon, dokle god tako ostanemo, stati i reći: "U redu, ja sam zadovoljan"? [Vernišтво: "Da."] Ako iko u to počne sumnjati i kaže: "Nije tako", imamo li svedoke koji će dokazati da je tako?

Pazite sada ovo: iz više razloga je potrebno da imamo svedoke. Jedan u vezi s nama i našim ličnim iskustvom je ovaj: Kada Bog govori i mi to verujemo, onda znamo, svako za sebe, da imamo Hristovu pravednost, da imamo pravo na nju, da nama pripada i da što se nje tiče, možemo biti savršeno mirni. Ali postoje i drugi koji to treba da znaju. Mogu li to oni znati kada im kažem? [Vernišтво: "Ne."] Mogu li to znati po tome što ću reći da se s tim slažem i da je to tako i da je zato tako? Hoće li ih to osvedočiti? Da li im je to dovoljan dokaz? [Vernišтво: "Ne."] Njima je potrebno nešto više od moje reči. Zar ne vidite da se Bog pobrinuo za ovaj zahtev i dao nam svedoke kojima se mogu obratiti pa mogu otići i pitati ih šta god žele, bez obzira imamo li stvarno to što tvrdimo ili ne. Zar nije tako? [Vernišтво: "Da."]

Oni ne moraju da dođu i da nas pitaju; naravno, ako nas pitaju, mi im možemo reći ono šta nam je Gospod rekao da kažemo, i ako to nije dovoljno,

mogu da odu i pitaju ove svedoke. Možemo reći: "Imam neke prijatelje. Oni me poznaju od rođenja. Poznaju me bolje nego što ja sebe poznajem i ako želite nešto više od onoga šta kažem, idite ih i pitajte ih. Reći će vam." Koliko njih postoji. [Vernišтво: "Deset."] Vredi li šta njihova reč? Govore li oni istinu? Ah, pa oni su sami istina. Oni su istina. Psalam 119:142. Prema tome, nemoguće je da svedoče drugačije nego da posvedoče istinu. Kada oni kažu da je ovaj zahtev ispunjen: "Zadovoljan sam životom ove osobe", to je dovoljno za svakoga u vasioni, zar ne? [Vernišтво: "Da."]

Prema tome, onaj koji tvrdi da veruje u Isusa i prihvata Božju pravednost koja dolazi onome koji veruje u Isusa - da li je njegova tvrdnja dovoljna za ovaj svet? [Vernišтво: "Nije."] Da li je dovoljna njegova reč? [Vernišтво: "Nije."] Oni će reći, a ima dovoljno i onih koji kažu: "Da, verujemo u Spasitelja. I ja imam pravo na Njegovu pravednost, na savršenu svetost i savršeno posvećenje; nisam već 10 godina sagrašio i iznad sam svih iskušenja, ja to znam." Odakle to znaš? "Pa, osećam to u svom srcu. Osećam to u svom srcu već nekoliko godina." Ovo nije nikakav dokaz, jer "srce je prevarno više svega i opako". Koliko je prevarno? [Vernišтво: "Više svega."] Zar svega? [Vernišтво: "Da."] Čak i više od sotone? [Vernišтво: "Da."] Da li je srce stvarno prevarno iznad svega? [Vernišтво: "Da."] On tako kaže, razumeli mi to ili ne. Ono je prevarno više od sotone, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Srce će me prevariti brže i češće nego sotona.

Prema tome, kada taj čovek tako oseća u svom srcu, da li je to neki dobar dokaz? Kada mi srce govori da sam dobar, šta ono radi? [Vernišтво: "Vara te."] Solomon je rekao: "Ko se uzda u svoje srce, bezuman je." I ne samo da je bezuman, on je po tom pitanju prevaren, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Već je dovoljno loše kada je mudar čovek prevaren, ali kada je bezuman prevaren, do čega će to dovesti? Prema tome, kada se radi o tako važnom pitanju ne možemo da se pouzdamo u takve stvari. Nikako. Nama je potreban bolji dokaz od ljudskog srca da je dobio Božju pravednost i da je sve u redu i da je spreman za sud i da već deset godina nije sagrašio, da je svet i posvećen i slobodan od iskušenja, i tako dalje, i tako dalje. Potrebno je nešto bolje od toga i činjenica je da je Isus dosta dugo bio na ovome svetu i dok se ovde nalazio nikad nije bio slobodan od iskušenja. Ni hrišćani nisu, dokle god žive.

Dakle, ovaj dokaz nije dovoljan. Želimo nešto više od toga. I ako taj čovek, koji tvrdi da ima Božju pravednost verom Isusa Hrista, ima samo to za svedoka, i

njegovo svedočenje je samo na tome zasnovano, šta onda vredi njegova tvrdnja? [Vernišтво: "Ništa."] Apsolutno ništa. To je prevarna tvrdnja. Nikada je ne može ostvariti. Zato nas Gospod nije ostavio na tome. Sinoć smo u našem predavanju saznali da ako želimo znati da je to tako u našem životu, onda ne smemo da gledamo unutar sebe da vidimo da li je tako, već na ono šta Bog kaže da vidimo da li je to tako. Kad smo našli Isusa Hrista i kad Ga imamo, onda Bog ne želi da gledamo unutar sebe da vidimo da li je On tu. On se pobrinuo za svedoke; njihovo svedočenje govoriće nam stalno da je On ovde i oni će svakome govoriti da je tu. Pravednost se Božja sada pokazuje da biva verom Isusa Hrista i kad je tako, posvedočena je od zakona.

Dakle, zadatak zakona je prvo da nas dovede Hristu, a nakon što nas je doveo Hristu i mi smo Ga našli, onda nam svedoči da je to upravo tako. Prvo daje spoznaju greha, a onda svedoči o pravednosti Božjoj koja je verom. Prema tome, svako ko Božji zakon u bilo koje vreme koristi za bilo koju drugu svrhu osim ove dve, šta radi sa njime? [Vernišтво: "Izopačuje ga."] On izopačuje celu stvar. Koristi zakon za ciljeve kojima ga Bog nikada nije namenio. Dakle, kada čovek ili anđeo koristi Božji zakon na bilo koji drugi način ili za bilo koju drugu svrhu osim ove dve - čovek može da ih koristi za obe, ali anđeli samo za jednu - on je izopačio Božji zakon.

Odakle potiče naša pravednost? [Vernišтво: "Od Boga."] "I pravda je njihova od Mene, veli Gospod." 2. Korinćanima 4:6 "Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli videlo, zasvetli u srcima našima na svetlost poznanja slave Božje u licu Isusa Hrista." Gde nalazimo spoznaju Božje slave? [Vernišтво: "U licu Isusa Hrista."] U licu Isusa Hrista.

A sada 2. Korinćanima 3:18 "Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjeg." Šta onda vidimo u licu Isusa Hrista? [Vernišтво: "Slavu Gospodnju."] Šta je to Gospodnja slava? Mi smo ovde čitali, rečeno nam je ovde Duhom Božjim, da je poruka o Božjoj pravednosti verom Isusa Hrista početak slave koja rasvetljuje celu zemlju. Šta je onda Gospodnja slava? Njegova pravednost, Njegov karakter. Gde je nalazimo? U Isusu Hristu. Tu je Božja slava otkrivena u licu Isusa Hrista. Kao što vidite, On je to rekao. Tamo treba da je tražimo.

Tražimo li pravednost od zakona? [Vernišтво: "Ne."] Čak i onda kada smo dovedeni Hristu, tražimo li od zakona pravednost? [Vernišтво: "Ne."] Gde

tražimo pravednost? U licu Isusa Hrista. Tako "mi pak svi otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu", iz pravednosti u pravednost, iz karaktera u karakter, iz dobrote u dobrotu, kao od Gospodnjeg Duha.

Zar ne vidite kako Božja pravednost i Sveti Duh idu ruku pod ruku? Zar ne vidite da kada steknemo pravednost verom Isusa Hrista, taj Avramov blagoslov, onda nas Sveti Duh ne može ostaviti po strani. To dvoje ne možete razdvojiti. Oni pripadaju zajedno. Kada imamo to i znamo da to imamo verom u Njegovu reč, onda On kaže da imamo pravo iskati Svetoga Duha, kao i da Ga primimo.

Pogledajte ovo! Galatima 4:5. On je došao "da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo i budući da ste sinovi, posla Bog Duha Sina Svojega u srca vaša, koji viče: Ava Oče!" On Ga šalje. On Ga ne želi zadržati. On Ga šalje u srce. On je dar.

Zato kažem, zar ne vidite da je nemoguće držati odvojene Božju pravednost i Svetoga Duha? Prema tome "preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha" i kada se u nama pojavi obličje Božje u Isusu Hristu, šta onda? Onda dolazi otisak, pečat Božji. O tome ste slušali u drugim predavanjima. Kada gledamo u lice Isusa Hrista, i nigde drugde, nakon što smo primili Božju pravednost verom u Njega i stalno gledamo u Njegovo slavno lice koje odražava Božju slavu, posledica toga je da se menjamo u to isto obličje, savršenu Božju sliku koja se obnavlja u nama delovanjem Svetoga Duha na dušu. A kada se to dogodi, onda je isti Božji Duh ovde da utisne pečat živoga Boga, večni otisak Njegovog lika.

Dakle, nakon što smo došli Hristu, nakon što smo Ga našli, mi ne očekujemo pravednost od zakona. Gde je tražimo? [Verništvo: "U licu Isusa Hrista."] U licu Isusa Hrista i dok to činimo, šta kaže zakon? [Verništvo: "To je ispravno."] Zakon svedoči: "Tamo treba gledati. To je ono šta želim da imate. To zadovoljava. Mi se savršeno slažemo." Gde gledaju nebeski anđeli? Da li gledaju u zakon da vide jesu li ispravni ili ne? [Glas: "Uvek gledaju lice našeg Oca."] "Jer, kažem vam: njihovi anđeli na nebesima stalno gledaju lice Moga Oca koji je na nebesima." Prema tome, odakle dolazi pravednost anđela? [Verništvo: "Od Boga."] Od Boga preko Isusa Hrista, zar ne? I šta radi zakon kod Božjeg prestola, taj temelj Njegovog prestola, šta tamo radi zakon koji čovek nikad

nije dotakao, niti će dotaći? On svedoči o Božjoj pravednosti koju stiču bez zakona.

To je oduvek bila ideja korišćenja Božjeg zakona. Kad su ljudi sagrešili i protiv Gospodnjih zapovesti učinili nešto u vezi sa stvarima koje nisu trebali da učine pa su krivi, onda je trebalo da prinesu žrtvu da bi dobili oprosteno. 4. glava 3. Mojsijeve knjige. Kao sada, i onda su zapovesti svedočile o pravednosti koju su sticali verom u Isusa. Zato se Šator nazivao "Šator svedočanstva" (Dela 7:44 i 4. Mojsijeva 17:7-8; 18:2) Šator svedočanstva je ista stvar jer svedočanstvo je dokaz koji iznosi svedok. Kao što je šator bio šator svedočenja ili svedočanstva tako je i kovčeg bio kovčeg svedočanstva, jer su se u njemu nalazile ploče svedočanstva. Kamene ploče, ploče zakona, bile su ploče svedočanstva, jer su bile dokaz svedoka koga je Bog odredio da svedoči o Božjoj pravednosti koja dolazi bez zakona, samo verom Isusa Hrista. Stoga je večna istina u čitavoj vasioni: "Jer ako pravda kroz zakon dolazi, to Hristos uzalud umre." (Galatima 2:21) Zauvek i svuda je istina da je "pravda njihova od Mene, veli Gospod". A zakon svedoči o pravednosti koju svi dobijaju od Boga bez zakona, posredstvom Isusa Hrista.

Zar onda nije istina, kao što sam malopre rekao, da bez obzira bio čovek ili anđeo, ako neko koristi Božji zakon u bilo koju drugu svrhu osim jedne, ili u obe svrhe, on potpuno izvrće Božji zakon od večne namene koju mu je Bog dao. Onda Božja pravednost, koja je verom Isusa Hrista, zadovoljava sve, zar ne? Sada sve i koliko dugo? [Vernišтво: "Zauvek."] Zadovoljava sve, sada i zauvek. Prema tome, sami možemo da znamo da nam ona pripada zahvaljujući dokazima koje nam je Bog sinoć dao, a oni su večno sigurni; i svako na zemlji može da zna da na nju imamo pravo, po svedocima koje je Bog dao.

To treba da nas osposobi za Božji pečat, Božju pravednost, da se kroz to menjamo iz slave u slavu u isto obličje, i kad se to dovrši, šta onda? Šta svedoči u prilog tome? [Vernišтво: "Gospodnja Subota."] Ona će sve vreme da svedoči o ovom dovršenom delu.

Kao što nam je profesor Preskot izneo u svojoj propovedi, Hristova prisutnost nas čini svetima i posvećuje mesto gde se nalazi. A kada je Hristos prisutan u punini, kakvo je to mesto? Ono je posvećeno. Šta je znak posvećenja? [Vernišтво: "Subota."] A potpuna posvećenost je dovršeno Božje delo u duši. Kad je u duši dovršeno Božje delo, Božji zakon će posvedočiti o tome. Ali koji deo Božjeg zakona svedoči baš o tome, o potpunom posvećenju Njegovog

naroda? [Verništvo: "Gospodnja Subota."] Ona stoji kao svedok i kao glavni svedok, i to dvoje zajedno svedoči i pečat se stavlja. To delo je dovršeno.

Braćo, kako možemo da zanemarimo Božji pečat? Zar se ne nalazimo u vremenu zapečaćivanja? [Verništvo: "Da."] Zar se ono ne vrši zahvaljujući Božjoj pravednosti koja postoji verom Isusa Hrista? Svakako. A kada primimo taj pečat, kada je on utisnut, onda možemo da opstanemo u vreme izlivanja zala, uprkos sotoninim iskušenjima i nevoljama kada deluje sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima. Jer obećanje glasi: "Jer si održao reč trpljenja Mojega, i Ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja koji će doći na sav vasioni svet da iskuša one koji žive na zemlji."

A kada to prođe, onda dolazi ulazak u nebeski grad. Ulazak u nebeski grad. Hvala Gospodu! Biće ispita koje treba da položimo, ali braćo, kada imamo ovu pravednost Isusa Hrista, onda imamo ono šta će da prođe svaki ispit.

I u onaj dan biće dve skupine. Biće nekih tamo, kada se zatvore vrata, koji će hteti da uđu i govoriće: "Gospode, otvori! Želimo da uđemo." A neko dolazi i pita: "Šta ste učinili da bi trebalo da uđete? Kakvo pravo imate da dobijete to nasledstvo? Sa kakvim pravom ga očekujete?", "O, pa mi Te poznajemo. Jeli smo i pili pred Tobom i Ti si učio na našim ulicama. Osim toga, mi smo prorokovali u Tvoje ime. U Tvoje ime izgonili smo đavole i u Tvoje ime učinili mnoga čudesna dela. Mi smo učinili puno čudesnih stvari. Gospode, zar to nije dovoljan dokaz? Otvori vrata!"

Kako glasi odgovor? "Idite od Mene vi koji činite bezakonje!" A šta oni kažu? "Mi smo učinili mnoga čudesna dela. Mi smo ih učinili. Mi smo ispravni. Mi smo pravedni. Mi smo u svemu ispravni. Mi zato imamo pravo da budemo tamo. Otvori vrata!" Ali to "mi" tamo ništa ne znači, zar ne?

Tog dana biće i druga skupina - veliko mnoštvo koje niko ne može izbrojati - od svih naroda i plemena i jezika i kolena, i oni će doći da uđu. I ako im iko postavi pitanje: "Šta ste vi učinili da bi trebalo da uđete? Na šta se vi pozivate?" odgovor će glasiti:

"Oh, nisam učinio ništa čime bi to zaslužio. Ja sam grešnik, zavisim samo o Gospodnjoj blagodati. Bio sam tako bedan, tako potpuno zarobljen i u takvom ropstvu da me niko nije mogao izbaviti osim samoga Gospoda; i tako jadan da je jedino šta sam mogao da činim bilo da me Gospod stalno teši, tako siromašan da sam morao stalno da prosim od Gospoda; slep kao niko, ali

je Gospod učinio da vidim; go da me niko nije mogao obući osim samoga Gospoda. Jedino šta tvrdim da imam je ono šta je Isus učinio za mene. Gospod me je voleo. Kada sam u svome jadu povikao, On me je izbavio. Kada sam u svojoj muci tražio utehu, On me je sve vreme tešio. Kada sam u svom siromaštvu prosio, On mi je dao bogatstvo. Kada sam Ga u svom slepilu molio da mi pokaže put da bih znao kuda da idem, On me je sve vreme vodio i učinio da progledam. Kada sam bio tako nag da me niko nije hteo odenuti, On mi je dao ovu odeću koju imam na sebi; zato sve što mogu da iznesem, sve šta imam da prikažem kao razlog da mogu ući, sve na šta mogu da se pozovem da bih mogao da uđem, je ono šta je On učinio za mene. Ako mi to neće pomoći, onda ostajem napolju, drugačije ne može da bude. Ako sam ostavljen, ne mogu da se žalim. Ali, oh, zar mi to ne daje pravo da uđem i preuzmem nasledstvo?"

Ali on kaže: "Ovde ima nekih specifičnih osoba. Žele da budu potpuno zadovoljne sa svakim ko dolazi ovamo. Ovde imamo deset ispita. Kada razmotre slučaj nekog čoveka i potvrde da je sasvim u redu, onda može da uđe. Slažeš li se da oni ispituju tvoj slučaj?" A ja ću odgovoriti: "Da, da, želim da uđem i da se podvrgnem svakom ispitu, čak iako ostanem napolju, neću se žaliti. I onako sam izgubljen kada sam prepušten sebi."

"Dobro, onda ćemo ih pozvati." I tako ova desetorica dolaze i kažu: "Da, mi smo potpuno zadovoljni s njim. Da, izbavljenje kojim je oslobođen od svoje bede izvršio je naš Gospod; uteha koju je sve vreme imao i koja mu je bila toliko potrebna je uteha koju je naš Gospod dao. Šta god je imao bio je siromah, a bogatstvo koje ima dao mu je Gospod; i premda je bio slep, sada vidi, jer mu je Gospod dao vid. I on vidi samo ono šta je Gospodnje. Bio je go i ovu odeću koju sada ima dobio je od Gospoda. Gospod ju je istkao, ona je cela božanska. Sve je samo Hristos. Da, on može ući."

[Vernici su počeli pevati:

"Isus je platio sve,
i ja sam dužnik prvi,
k'o sneg su mrlje greha
oprane Njegovom krvi!]

A onda, braćo, kroz vrata će dopreti najmelodičniji glas, pun blagosti i saosećanja mog Spasitelja - dopreće glas iznutra: "Uđi, blagosloveni od Gospoda." [Verništvo: "Amin."] "Zašto stojiš napolju?" I vrata će se širom otvoriti i mi ćemo imati "obilno dopuštenje ulaska u večno carstvo Gospoda našega i spasa Isusa Hrista."

O, On je savršeni Spasitelj, On je moj Spasitelj. Duša moja veliča Gospoda. Braćo, večeras će se moja duša radovati u Gospodu. O, kazaću zajedno sa Davidom: "Veličajte Gospoda sa mnom, uzvisujmo ime Njegovo zajedno." On je dao potpuno zadovoljenje. Braćo, ne postoji ništa protiv nas. Put je čist, otvoren. Hristova pravednost zadovoljava. To je svetlost i ljubav i radost i večna odlika.

Zar onda nije istina ono šta piše u Isaii 60:1 "Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom." Braćo, On to može učiniti. On to želi. Dopustimo Mu to. [Verništvo: "Amin."] Hvalimo Ga dok to čini.

Zar ne možemo da slavimo Gospoda? Neka u ovom domu svako ko želi jednostavno počne sa hvalom. Ja ću se pridružiti svakoj reči sa "amin", jer Ga veliča i moja duša, braćo. I moja duša Ga slavi, braćo, jer je moj Spasitelj. On je dovršio ovo delo. On je obavio Svoje milostivo delo. On me je spasio. On spasava sve. Zahvaljujmo Mu zauvek.

Profesor Preskot: Vreme osveženje je tu, braćo. Božji Duh je ovde. Otvorite srce, otvorite ga! Otvorite srce u hvali i zahvaljivanju!

Poruka trećeg anđela - 19. propoved

Subota kao Stvoriteljev znak

A. T. Džons, 1. mart 1893.

Večeras počinjemo sa prvim stihom iz 14. glave Otkrivenja:

"I videh, i gle, Jagnje stajaše na gori sionskoj, i s Njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime Oca Njegovog napisano na čelima svojim." Ovo je isti broj koji se spominje u Otkrivenju 7:4, ali ja čitam od prvog stiha: "I potom videh četiri anđela gde stoje na četiri ugla zemlje i drže četiri vetra zemaljska, da ne duše vetar na zemlju ni na more ni na ikako drvo. I videh drugog anđela gde se penje od istoka sunčanoga, koji imaše pečat Boga živoga; i povika glasom velikim na četiri anđela kojima beše dano da kvare zemlju i more, govoreći: Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapečatim slugu Boga našega na čelima njihovim. I čuh broj zapečaćenih, sto četrdeset i četiri hiljade..."

Razlog zbog kojeg smo pročitali oba ova biblijska stiha jeste da vidimo vezu koja pokazuje da su pečat Božji i Božje ime nerazdvojno povezani. 144.000 imaju ime svoga Oca na svojim čelima, i zapečaćeni su pečatom živoga Boga na svojim čelima. Kada ustanovimo šta je Božje ime, znaćemo šta je pečat Božji, jer ono šta će nam doneti Njegovo ime i uneti Ga u naše misli, i staviti na nas i u nas Njegovo ime, biće pečat Božji.

Podimo sada u 2. Mojsijevu 3:13-14. Ovde se radi o događaju kada se Gospod javio Mojsiju u grmu koji je goreo. Bog ga je poslao da izbavi Njegov narod iz Egipta: "A Mojsije reče Bogu: evo, kad otidem k sinovima Izrailjevim, pa im rečem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi reku: kako Mu je ime? šta ću im kazati? A Gospod reče Mojsiju: Ja sam onaj što jest. I reče: tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: koji jest, On me posla k vama." Do tada mu je Gospod rekao samo ono šta čitamo u 6. stihu: "Ja sam Bog oca tvog, Bog Avramov, Bog Isakov, Bog Jakovljevi."

Sada Mojsije pita: "Evo, kad otidem k sinovima Izrailjevim, pa im rečem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi reku: kako Mu je ime? šta ću im kazati? A Gospod reče Mojsiju: Ja sam onaj što jest. I reče: tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: koji jest, On me posla k vama. I opet reče Bog Mojsiju: **ovako kaži**

sinovima Izrailjevim: Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi, posla me k vama; to je ime Moje do vjeka, i to je spomen Moj od koljena na koljeno."

Kako Mu je ime? "Ja sam Onaj što jeste." On je tako rekao, a oni su znali da je bio "Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi" i Bog njihovih otaca. Znali su da su njihovi praoci imali Boga kome su se klanjali. Ovaj narod je čuo za Boga svojih otaca. Sećali su se, iako maglovito, Boga svojih otaca, **ali sada im On otkriva da je Bog njihovih otaca Bog čije je ime "Ja sam Onaj što jeste" i "to je ime Moje do vjeka, i to je spomen Moj od koljena na koljeno".**

Božje ime i Njegov spomenik idu zajedno. Da li to vidite? Ali kako Mu je ime? Samo "Ja sam"? Ne. Njegovo ime nije jednostavno "Ja sam" već "Ja sam" - šta? "Onaj što jeste". To je misao koja stoji iza "Onaj", "Onaj što jeste". Kao što vidite, Gospodu nije dovoljno da ljudima kaže da On jeste, već oni treba da znaju da je On Onaj što jeste, da bi nam poznavanje Njega koristilo. Znati da Bog postoji nije dovoljno za nas - nije dovoljno da znamo da On postoji, već treba da znamo šta je On i zbog čega postoji u odnosu na nas. Zato nije jednostavno rekao: "Ime Mi je JA SAM", već "Ja sam Onaj što jeste". To je Njegovo ime i ako želimo stvarno spoznati Boga, onda moramo znati ne samo da On jeste, već da je On Onaj što jeste, i dok ne znamo šta je On, mi Ga ne znamo."

Ista misao je izražena u Jevrejima 11:6 "A bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže." Čime Bog nagrađuje one koji Ga traže? **Samim sobom; sa svime šta On jeste i šta ima. A šta bi vredelo kada bismo imali sve šta On ima, a da nemamo Njega? Vidite, kada bismo imali sve šta On ima, a još uvek bili svoji, bili bismo jednostavno najveći - zapravo, nešto niži od đavola, zar ne? Dati čoveku sve što Bog ima, a da on i dalje ostane ono šta je bio, bilo bi zastrašujuće. Prema tome, kakve ima koristi da nam Bog da sve šta ima, ukoliko nam ne da ono šta On jeste, ukoliko nam ne da samog sebe. Zato, kada nam da šta On jeste, dajući sebe, Svoj karakter, Svoju prirodu i Svoju naklonost, onda možemo koristiti ono šta On jeste kao i ono šta On ima u Njegovom strahu i Njemu na slavu. Kao što vidimo, tu se nalazi ista misao, ne samo da On jeste, već da je On onaj što jeste i onaj "ko prilazi Bogu mora verovati da ima Bog" i da je On Onaj što jeste.**

Ako sledimo ovu misao, šta je onda Bog na prvome mestu svim stvarima i ličnostima u vasioni? [Verništvo: "Stvoritelj."] Prvo šta je On svemu, živome i neživome, jeste Stvoritelj; jer kroz Njega sve postoji. On je začetnik svega. Dakle, prvo za ljude, anđele ili razumna stvorenja jeste da Ga spoznaju kao Stvoritelja. On kaže: "Ja sam Onaj što jeste." Prema tome, prvo sa čime se suočava svako stvorenje jeste znati šta je On; odnosno razumeti Njegovo ime, da je On Stvoritelj. Tako smo zaključili da je u vezi s Njegovim imenom Njegov spomenik nerazdvojan. I zato, to je ime Moje dovek a i to je spomen Moj od kolena na koleno."

Otvorimo Jezekilja 20:20. Poznat nam je ovaj tekst: "I Subote¹ Moje svetkujte da su znak između Mene i vas, da znate da sam Ja Gospod Bog vaš." Čega je Subota znak? Znak da je On Gospod Bog. On je Gospod Bog što se tiče postojanja, ali to nije Njegovo ime. Ono je više od toga, ali s obzirom da je Subota znak da je On Gospod Bog, zar ona nije znak da je On Onaj što jeste, kao i da jeste? [Verništvo: "Da."] Razmislite! Zar nije tako? [Verništvo: "Jeste."] Pošto je Subota znak da je On pravi Bog - i pošto nam je rekao da je On Onaj što jeste, Subota je onda znak onoga šta Bog jeste kao i znak da On jeste. Vidite li? [Verništvo: "Da."] S obzirom da je Njegovo ime "Ja sam Onaj koji jeste" i pošto je Subota znak da je On Onaj koji jeste, vidite li da Njegovo ime traje zauvek i da je Njegov spomenik zauvek? On je dao Subotu. "Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ." On ga je dao kao uspomenu da je On Gospod. Prema tome, "to je ime Moje dovek a". On je Njegov spomenik.

[Glas: "Molim te, ponovi to."] Evo! Vratimo se i uzmimo tu misao od početka. Subotu, kaže On, treba da "svetkuješ" i ona će biti znak. Kao sedmični dan subota nije znak pravoga Boga. Kao sedmični dan, subota nije ništa. Čovek koji svetkuje subotu kao sedmični dan to može i bez poznavanja Gospoda, kao što može da svetkuje i nedelju bez poznavanja Boga; ali ne može da svetkuje Subotu bez poznavanja Boga. U svetu postoje tri vrste svetkovatelja: svetkovatelji subote kao sedmičnog dana, svetkovatelji nedelje i pravi svetkovatelji Subote. Bog traži prave svetkovatelje Subote. Međutim, postoji

¹ U engleskom jeziku Saturday je subota, a Sabbath je Šabat, praznik. U našem jeziku za oba imamo samo jedan naziv: subota. Zbog toga će za "Sabbath" biti korišćen prevod Šabat ili Subota (sa velikim s), a za "Saturday" subota (sa malim s) - prim. prev.

jako mnogo svetkovatelja subote kao sedmičnog dana koji glume da su pravi svetkovatelji Subote. To je zlo ovih poslednjih dana.

"I Subote Moje svetkujte jer su znak." Odatle treba početi. Prema ovome, Subota je znak koji je On postavio za nas, koji je On sam dao, "da znate da sam Ja Gospod Bog vaš". Pošto je Subota znak da je On Gospod Bog, On nije samo Bog u smislu postojanja, već On postoji i On je Onaj što jeste, jer je to Njegovo ime. Vidite li? "Ja sam Onaj što jeste", Gospod Bog. Subota je znak da je On Gospod Bog. Zato je Subota znak da On postoji i da je On Onaj što jeste. Ali Njegovo ime je, kaže On: "Ja sam Onaj što jeste"; "To je ime Moje doveka i to je spomen Moj od kolena na koleno." Šta je znak da je On Onaj što jeste? [Verništvo: "Subota."] Ali On kaže: "Subota je Moj spomen". "On je načinio spomen za Svoja čudesna dela" i tako dalje. Zar ne vidite da je ono šta je znak da je On Onaj što jeste, pošto je to ime Njegovo zauvek, Njegov spomen zauvek? Treba li da ponovim? [Verništvo: "Ne, razumem."] Da li ste shvatili? [Verništvo: "Da."]

Nastavimo dalje. Pošto je Subota znak da On postoji i da je On Onaj što jeste, i da je prva stvar da je Stvoritelj, prema tome, prvo što Subota mora da označava je Stvoritelj. Da li je to jedino šta će da označava? Ne, jer ovde je On više od toga, ne toliko u smislu da se razlikuje od toga, pošto je sve u tome, već je On u tome mnogo bolje izražen na drugim mestima, tako da možemo potpunije znati da je On u tome. Pogledajmo 2. Mojsijevu 31:17 **"To je znak između Mene i sinova Izrailjevih doveka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se."** Dakle, ona je znak "da znate da sam Ja Gospod Bog vaš". Zbog čega je onda ona znak? Zar nije znak zato što je "za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se"? Budući da je Subota znak onoga šta je On učinio, onda je ona znak Njega samoga koji je to učinio. Zar nije tako? [Glas: "Tako je."]

Povežimo ove dve stvari: Ona je znak da je On Gospod, jer je "za šest dana stvorio" On "nebo i zemlju". Osim toga, kao što smo ustanovili, prvo što Bog jeste je da je Stvoritelj. Prvo na šta Subota ukazuje je Stvoritelj označavajući šta je On. Ali zapovest o Suboti glasi: "Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan Subota (odmor) Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao... Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlj, more i šta god je u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i **posvetio ga.**"

Sećaj se Subotnog dana. Šta je Šabat? Kao što smo već čitali u 20. glavi Jezekilja: "Znak da znate da sam Ja Gospod Bog vaš." Sećajte se onoga šta pokazuje da sam Ja Bog. Mi treba da se sećamo onoga šta pokazuje da je On Bog. Zar to nije onda spomenik kojim se narod seća Njega? Zašto uopšte postoji spomenik nego da podseća. On želi da Ga se Njegova stvorenja sećaju pa je dao ono šta će tome da posluži. I nama sada kaže: "Sećaj se onoga šta će tome da posluži."

Još jedna misao ovde: Mi treba da se sećamo onoga šta će nas podsetiti na Njega ili, drugim rečima, doneti Njega u um. Kada On dolazi u um, onda On ne dolazi samo kao Onaj koji postoji, već kao Onaj što jeste. I kada je On Onaj što jeste, i dolazi u naš um, onda je to Njegovo ime, zar ne? Gde se nalazi Njegovo ime? [Verništvo: "Na čelima."] "Ja svojim umom služim Božjem zakonu. Vidite? Onda Bog želi da bude u umovima ljudi. A Subota je to što donosi Njega samoga, ne teoriju o Njemu, već Njega samoga, donosi Njega u sećanje, donosi Njega u um, jer Subota je znak "da sam Ja Gospod Bog vaš". Setite se tog znaka, setite se šta znači i da donosi Mene u um, donosi u um Gospoda Boga tvogega. A On je Onaj što jeste. Donosi Njega i ono šta On jeste u vaš um. To je misao. Zar to nije onda Njegov spomenik?

Sama svrha ovog spomenika, sam njegov cilj je da donosi ono na šta je usmeren um. Pošto je to tako, možete da vidite da se Božje ime i Njegov spomenik, Njegova Subota, ne mogu uopšte razdvajati. Prema tome, kad je rekao Mojsiju: "Ja sam Onaj što jeste" to je Njegovo ime dovek, to je Njegov spomen "od kolena na koleno"; jer ovaj spomenik Ga donosi u um, donosi Njega u um, kao Onog što jeste, i tako Boga stavlja u um svojim istinskim imenom; i na taj način je Očevo ime u umovima onih koji su spomenuti pečat živoga Boga na njihovim čelima.

Prema tome, prvo što je tako označeno u Suboti je Stvoritelj, stavrilačka moć; ali ona se unosi u um preko onoga što je stvorio. Subota je znak da je On Gospod jer je sve stvorio. Zato je Šabat znak, spomen Gospoda našega Boga koji se ispoljio u stvaranju.

Proučimo malo kako se On sam pokazao u stvaranju. Jevrejima 1:1-2 "Bog koji je negda mnogo puta i različitim načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovih preko Sina, kojega postavi naslednika svemu kroz kojega i svet stvori."

I prvi stihovi u Jovanu: "U početku beše Reč i Reč beše u Boga i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo i bez Nje ništa nije postalo što je postalo." A sada 14. stih: "I Reč postade telo i useli se u nas..."

Ima još jedan stih koji ćemo pročitati o istom predmetu, a saopštava ga na drugačiji način. Efescima 3:9 i poslednje reči u tom stihu: "...u Bogu koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista."

Dakle, Bog se u stvaranju pokazao u Isusu Hristu i kroz Njega. Da li je tako? [Vernišтво: "Da."] Hoće li onda čovek koji ne poznaje Isusa Hrista steći ispravna shvatanja o onome šta je stvoreno i o stvaranju? [Vernišтво: "Ne."] On neće naći Boga tamo; neće naći misao da Bog postoji, jer se Bog u stvaranju pokazao u Hristu.

A sada dalje: Kako se On u onome šta je stvorio pokazao u Hristu? U samom delu stvaranja, možda bolje rečeno, jer se sada bavimo poreklom svega. **Dakle, kada se prilikom stvaranja pokazao u Hristu? Psalam 33:6,9 "Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše i Duhom usta Njegovih sva vojska njihova. Jer On reče i postade; On zapovedi i pokaza se." Ja (mudrost) sam bila tamo.**

Jevrejima 11:3 "Verom poznajemo da je svet reči Božijom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo." Do sada smo otkrili da je Božje pokazivanje u stvaranju prvo po čemu se "Ja sam Onaj što jeste" može spoznati. Ali Bog se pokazao u stvaranju u Isusu Hristu; i Bog se pokazuje u stvaranju u Isusu Hristu, Svojom Rečju. I ta Reč kojom je sve stvorio, sadrži u sebi silu da se pojavi ono šta se ranije moglo videti, jer nije postojalo. Vidite li? "...svet rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo." Nakon što je Bog progovorio, pojavile su se stvari koje pre Njegovih reči nisu postojale. Niko nije mogao da ih vidi. **Prema tome, u reči koju Bog izgovara u Isusu Hristu nalazi se sila koja je u stanju stvoriti neku stvar; drugim rečima, u stanju je proizvesti stvar koju imenuje u reči koju izgovara.** Tako Bog može da zove ono šta nije kao da jeste i ne laže. Čovek može da govori o stvarima koje ne postoje kao da postoje, ali u njegovoj reči nema sile da proizvede stvar o kojoj govori i prema tome, on laže.

A ima mnogo onih koji to čine. Govore o stvarima koje nisu kao da jesu, ali to je laž. Razlog zašto je to laž jeste što u njima ili u njihovim rečima nema sile koja bi to ostvarila. Oni bi zaista želeli da to bude tako, zaista bi želeli da se

ostvari ono šta govore; ali nije tako, pa govore ono šta nije kao ono šta jeste; ali to je laž, koliko god želeli da to bude stvarno. U njihovoj reči nema sile koja bi u njihovim umovima proizvela ono šta su zamislili kada izgovaraju reč.

Ali Bog nije takav. **Misao u Njegovom umu, izražena rečju, ta reč proizvodi ono šta je bilo u misli. Stvaralačka sila, božanska sila, nalazi se u reči koju Bog izgovara. Kao posledica toga, kad uopšte nije bilo svetova, Bog je u Isusu Hristu progovorio i svetovi su nastali; oni danas postoje zato što ih je On stvorio rečju.**

Pročitajmo sada dva stiha koja sadrže ovu misao. **Ne samo što reč Božja koju izgovara stvara ono šta je u misli, već to i održava nakon što je nastalo, i to na mestu gde Bog želi da bude nakon što je stvoreno.** Stalo mi je da vidite da reč koju će Bog izreći ima u sebi svu ovu silu.

Otvorimo Kološanima 1:14. **Pavle govori o Hristu, Božjem Sinu "u kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje greha, koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen pre svake stvari.** Jer kroz Njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva ili vlasti: sve se kroz Nj i za Nj sazda". Ili: u Njemu se sve drži zajedno. Ali šta ih je načinilo? Šta je ovaj svet učinilo takvim kakav jeste? Sila Njegove reči. [Glas: "On zapovedi i pokaza se."] Zemlja je prilično velika. U njoj ima mnogo dobrih sastojaka, ali kada je On progovorio, ona je nastala sa svim sastojcima u sebi. Prema tome, reč koja ju je stvorila održava je u odgovarajućem obliku.

Evo onda još jedne misli u Jevrejima 1:1 "Bog koji je negda mnogo puta i različitim načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovih preko Sina, kojega postavi naslednika svemu kroz kojega i svet stvori. Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegova, i noseći sve u reči sile Svoje... " **Šta nosi sve otkada je stvoreno? [Verništvo: "Reč Njegove sile."]** Da li je bio prinuđen da nastavi da govori nakon što je progovorio, da bi sve održao? [Verništvo: "Ne."] Da li je potrebno da nastavi da govori svakog dana zemlji da bi sve držao zajedno? [Verništvo: "Ne."] Da li je potrebno da sve vreme nastavi da govori svetovima i planetama da bi ih održao na njihovoj putanji i na njihovim mestima? Ne, **reč koja ih je na početku stvorila ima u sebi stvaralačku silu koja ih drži na okupu i održava.**

2. Petrova 3:1-2 "Evo vam, ljubazni, već pišem drugu poslanicu u kojima budim napominjanjem vaš čist razum da se opominjete reči koje su napred kazali sveti proroci..." Čega da se setite? Reči koje su unapred kazali sveti proroci. Zašto treba da ih se prisećamo? Zato što želi da zaključimo da su te reči vredne, i prisećajući ih se, da u svoje umove, u svoj život unesemo snagu i silu tih reči. Pošto su reči, koje su proroci izgovorili, bile reči Božje koje je iznosio "Duh Hristov u njima, napred svedočeći za Hristove muke i za slave po tome."

Obratimo dakle pažnju na te reči; "... i zapovesti svojih apostola od Gospoda i Spasa. I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama, i govoriti: gde je obećanje dolaska njegovog? Jer otkako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja. Jer navalice neće da znadu..." to su ljudi koji govore da sve stoji isto od početka, koji namerno neće da znaju "da su nebesa bila otpre i zemlja iz vode i usred vode Božjom reči. Zato tadašnji svet bi vodom potopljen i pogibe."

Šta je dovelo do potapanja tadašnjeg sveta vodom? [Verništvo: "Božja reč."] Bog je progovorio. "A sadašnja nebesa i zemlja tom istom reči zadržana su te se čuvaju za oganj." (KJ prevod) Zašto nas poziva da obratimo pažnju na svet kojega želi da se sećamo? **Zato što želi da budemo svesni Božje reči, jer ta reč je na početku stvorila svetove; ta reč ih održava; ta reč je donela potop; ta reč je spasila zemlju od potopa i još uvek je održava. Dakle tu reč, koja može da stvori svetove i da ih obnavlja; tu reč želi da imamo na umu, da bismo spoznali silu te reči.**

Kao što vidite, sve je to još uvek ista misao, da ova reč koja je sve stvorila, sve održava, sve podržava i sve čuva dok Bog ponovo ne progovori. Kada ponovo progovori, sve će se raspasti, jer dolazi dan u koji će se začuti "glas veliki iz crkve nebeske od prestola govoreći: svrši se. I beše sevanje munja i gromovi i glasovi i bi veliko tresenje zemlje kakovo nikad ne bi otkako su ljudi na zemlji, toliko tresenje, tako veliko... I sva ostrva pobegoše i gore se ne nađoše". "I gradovi mnogobožački propadoše"; "I nebo se izmače kao knjiga kad se savije, i svaka gora i svako ostrvo s mesta svojih pokrenuše se." Kažem vam, kada dođe taj dan, onaj ko je potpuno svestan reči koja sve to čini, biće savršeno siguran. Ako je reč koja sve to proizvodi moje pouzdanje, ako je ta reč moj temelj, ako je sama ta reč moja sigurnost, ništa ne smeta ako ova zemlja nestane, Njegova reč ostaje; i to je u redu.

Prema tome, Bog se pokazao u Hristu Svojom rečju pri stvaranju i još se uvek tako pokazuje u onome šta je stvoreno - u stvaranju, očuvanju, održavanju i podržavanju. Tako je gravitacija Bog u Isusu Hristu. Znae da nam nauka govori da zakon gravitacije sve održava; ali šta je gravitacija? "Sila koja sve drži". Postoji bolji odgovor od ovoga. On glasi: gravitacija, zakon gravitacije čuva sve ovo na svome mestu. Ali šta je gravitacija? To je Božja sila koja se pokazala u Isusu Hristu pri stvaranju, to je gravitacija.

Kohezija, u nauci, znači držati sve zajedno. Ali šta je kohezija? Sve što nauka može da odgovori jeste: reč "kohezija" potiče od dve latinske reči "co" i "haerere" i znači "držati zajedno"; drugim rečima kohezija je kohezija; to je odgovor. Postoji bolji odgovor od ovoga. To je Božji odgovor, a On nam kaže da je kohezija Božja sila koja se pokazala u Isusu Hristu pri stvaranju; to je kohezija.

Poreklo svega nije spontani nastanak, nije evolucija. Ono je Božje ispoljavanje, sila Božja koja se ispoljila u Isusu Hristu pri stvaranju svega šta se vidi, a čega ranije uopšte nije bilo. Prema tome, Bog u Isusu Hristu je poreklo svega; to je stvaranje. Bog u Isusu Hristu je čuvar svega; to je kohezija. Bog u Isusu Hristu održava sve, i to je gravitacija.

Poruka trećeg anđela - 20. propoved

Duh Hristov u Suboti

A. T. Džons, 2. mart 1893.

Počnimo tamo gde smo sinoć stali - misao od sinoć i ono šta smo tada posebno želeli da obradimo bilo je da nađemo Boga u Isusu Hristu, u Njegovoj reči pri stvaranju; u stvaranju, očuvanju, podržavanju i održavanju svega.

On je proveo šest dana u stvaranju i onda izveštaj (1. Mojsijeva 2:1-3) glasi: "Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmoga dana dela Svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela Svojih, koja učini; I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela Svojih, koja učini." I tako je načinjena Subota za čoveka. Ali misao kojom se bavimo jeste da je Subota znak da je On Onaj što jeste, u stvaranju i u svemu drugome šta On jeste. Međutim, u svemu šta On jeste činjenica je da je On Stvoritelj.

A onda, kada je dovršio stvaranje, počinuo je i odmorio se, odnosno, uživao je u odrazu onoga šta je stvorio, u misli Svog uma, u dovršenju svrhe koja se pokazala u dovršenom stvaranju. To je misao koja se krije u frazi "odmori se" u 2. Mojsijevoj 31:17. Šest dana je utrošio na stvaranje neba i zemlje, a "u sedmi dan počinu i odmori se", uživajući, radujući se Svojoj ostvorenoj nameri u stvaranju - nameri koja je bila u Njegovom umu pre nego što je rečju nastalo stvoreno. Onda je blagoslovio ovaj dan, odvojio ga i posvetio. Zato nam zapovest kaže: "Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor" - Subota - "Gospodu Bogu tvom". Čiji je to odmor? [Vernišтво: "Božji."] Čiji je onda odmor koji treba da uzmemo i da se njemu radujemo u Subotnji dan? [Vernišтво: "Božji."] Prema tome, svetkuje li Subotu onaj koji uzima svoj odmor i raduje mu se, a ne Gospodnji odmor? [Vernišтво: "Ne."] On drži subotu, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Čovek koji odluči da se odmara u subotu, premda uživa odmor tog dana, ne svetkuje Subotu, Gospodnji odmor, i premda joj se raduje, on praznuje subotu kao sedmični dan, ali ne svetkuje Subotu.

Onaj ko prihvata i raduje se Gospodnjem odmoru u sedmi dan, svetkuje Subotu jer drži Božji odmor. Eto, to čini. Ona je Božji dan odmora. "Šest dana

radi i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom", a ne tebi. Subota je Njegova, Njegov odmor i kad se sećamo tog dana odmora, čijeg se onda dana odmora sećamo? Našeg ili Njegovog? [Vernišтво: "Gospodnjeg."] Da, Gospodnjeg. To je Božji odmor i zamisao Božjeg odmora u zapovesti o Suboti, i razlozi koji su dati u zapovesti, jednaki su. Mi treba da radimo šest dana. Razlog je: zato što je Gospod u stvaranju neba i zemlje radio šest dana, a sedmoga odmarao. I mi treba da odmaramo sedmoga dana zato što je Gospod odmarao i taj dan blagoslovio i posvetio.

Kakav je bio taj odmor ili šta se nalazi u sedmom danu? [Vernišтво: "Osveženje."] Čije osveženje? [Vernišтво: "Božje."] Šta je Bog? [Vernišтво: "Duh."] Bog je Duh. Jedina vrsta odmora koji je On mogao da ima bila je duhovne prirode. Prema tome, onaj ko ne prihvata i ne raduje se duhovnom odmoru sedmoga dana, ne svetkuje Subotu, jer je Subotnji odmor duhovne prirode; to je Božji odmor i ništa drugo. On je duhovni odmor, i Subota je duhovna stvar, i u tom danu je Božji odmor; duhovni odmor je u tom danu. Svetkovanjem tog dana verom - duhovne stvari "treba duhovno da se razgledaju" - svetkovanjem tog dana verom, onaj koji svetkuje Subotu dobija ovaj duhovni odmor. Duhovni odmor koji je Bog stavio u taj dan, a koji je postao deo tog dana, taj duhovni odmor koji je tu, dolazi čoveku i on u njemu uživa i poznaje ga ko svetkuje Subotu verom u Isusa, jedinim načinom na koji može biti svetkovana.

Zatim je blagoslovio taj dan. Dakle, u tom danu je i Božji blagoslov; u tom danu je Božji odmor i radost koju smo našli, osveženje, milina, Gospodnja radost je takođe u tom danu. U njemu je i Gospodnji blagoslov, jer On je blagoslovio taj dan. Da li je taj blagoslov sada u ovom danu? [Vernišтво: "Da."] Ako ga neko ne svetkuje ili ne obraća pažnju na njega, da li je u njemu i dalje blagoslov? [Vernišтво: "Da."] Ali on ne dopire do tog čoveka ako ne veruje.

Podsećam na misao koju smo sinoć istakli - silu Božje reči - Božje reči kojom je stvorio sveove. Kako je ona delovala na svetove i kako deluje od tog dana? [Vernišтво: "Održava ih."] Reč koju je izgovorio od tada drži sve svetove na okupu i na njihovim putanjama. Koliko dugo će ona tako delovati? [Vernišтво: "Zauvek."] "Ali reč Boga našega ostaje doveka."

Evo Božje reči kojom je blagoslovio sedmi dan. Kakvo je delovanje ovog blagoslova koji je On, tamo davno, stavio u taj dan? Još uvek je ovde i uvek će

biti, jer kroz svu večnost ostaće činjenica da je Bog blagoslovio sedmi dan; On ne može sebi protivrečiti. On sam ne može da kaže da nije blagoslovio sedmi dan, jer kaže da jeste. Čak i kada bi uklonio sve šta je stvoreno, ostala bi i dalje činjenica da je blagoslovio sedmi dan u prisustvu svega što je stvoreno. Zar ne? [Vernišтво: "Da."] Dakle, to je rešeno. Onda će za svu večnost ostati činjenica da je Bog blagoslovio sedmi dan. I dokle god ostaje činjenica da je to učinio, dotle će ostati činjenica da je Božji blagoslov u tom danu i dotle će ostati činjenica da će onaj koji ga svetkuje kako treba da se svetkuje Subota, verom u Isusa, dobiti iz njega Božji blagoslov i uživati u njemu.

Vraćamo se u 1. Mojsijevu 1:27-28. "I stvori Bog čoveka po obličju Svojemu, po obličju Božjem stvori ga, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog..." Kojeg je to dana bilo? [Vernišтво: "Šestog."] Onda je Bog blagoslovio čoveka pre nego što je blagoslovio sedmi dan. To je jasno, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Zar nije jasno da je isto tako blagoslovio taj dan kao što je blagoslovio čoveka? [Vernišтво: "Isto je."] To je stvarno. U čemu se sastojao taj blagoslov? Čiji je blagoslov stavio na čoveka? [Vernišтво: "Božji blagoslov."] Čiji je blagoslov stavio na taj dan? [Vernišтво: "Božji blagoslov."] Prema tome, **kada ovaj blagosloveni čovek dođe do tog blagoslovenog dana, da li toga dana prima dodatni blagoslov, uz onaj koji je već imao pre nego što je nastupio taj dan?** [Vernišтво: "Da."]

Dakle, Subota je trebalo da čoveku koga je Bog već blagoslovio duhovnim blagoslovom, **da mu donese dodatne duhovne blagoslove? Da li je još uvek tako?** [Vernišтво: "Da."]"Rečju živoga Boga koja ostaje doveka." Sada je tako.

Dakle, On je posvetio taj dan. Ali šta ga je učinilo svetim? Nema potrebe da razmatramo stihove koji to objašnjavaju; brat Preskot ih je izneo prošle subote u svojoj propovedi. **Šta je taj dan učinilo svetim?** [Vernišтво: "Božja prisutnost."] **Božja prisutnost posvećuje stvari. Ona posvećuje neko mesto. Ona posvećuje čoveka. Božja prisutnost učinila je taj dan svetim. Prema tome, Božja svetost pridodata je tom danu. Božja prisutnost, sveta Božja prisutnost, pridodata je sedmom danu ili Suboti. Dakle, kada neko dođe tom danu, ali samo onako kako čovek treba da dođe, duhovno usmeren, sa umom Duha Božjeg, i primi ovaj duhovni odmor, duhovno osveženje koje je u njemu, duhovni blagoslov koji je u njemu, zar ne prima i tu prisutnost i zar**

ne postaje učesnik te prisutnosti u kojoj je preobražavajuća Božja svetost? Svakako. To je pravo svetkovanje Subote.

Dakle, On je posvetio taj dan; nije potrebno da ponavljam ove stihove. Šta ga posvećuje? [Vernišтво: "Božja prisutnost."] Onda se u sedmom danu nalazi Božja prisutnost, Njegova posvećujuća sila. Da li je tako? [Vernišтво: "Da."] Prema tome, onaj ko dolazi Gospodnjoj Suboti u skladu sa Gospodnjom zamisli Gospodnje Subote i njene svrhe, prima duhovni odmor. On ga tu nalazi. On nalazi duhovno osveženje; nalazi duhovni blagoslov. Nalazi Božju prisutnost i svetost koju ta prisutnost donosi da ga preobrazi. On u toj prisutnosti nalazi posvećujuću silu koja posvećuje taj dan, da bi njega posvetila.

S kakvim ciljem je sve to urađeno? Za koga je načinjena Subota? [Vernišтво: "Za čoveka."] Načinjena je za čoveka. Dakle, Bog je počinio i u taj dan za čoveka stavio Svoj duhovni odmor, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Božje osveženje i Njegova radost u tom danu bili su namenjeni čoveku. Blagoslov kojim je blagoslovio taj dan bio je namenjen čoveku. Svetost koju je Njegova prisutnost unela u taj dan i koju mu je dala Njegova prisutnost, bila je namenjena čoveku. Njegova posvećujuća prisutnost bila je za čoveka. **Zar nije onda čovek pomoću Subote mogao biti učesnik Njegove prisutnosti i živim iskustvom upoznati Božji duhovni odmor, duhovni blagoslov, svetost, Božju posvećujuću prisutnost, Božju prisutnost koja će ga posvetiti? Zar upravo to nije ono šta je Bog nameravao da Subota donese čoveku? Svakako, čovek koji sve to dobija u Suboti je svetkovatelj prave Subote. I on to zna, takođe. On to zna i raduje se što to zna.**

Još nešto: Ko je bio stvarno prisutni izvršilac prilikom stvaranja? [Vernišтво: "Hristos."] Ko je odmarao? [Vernišтво: "Hristos."] Ko se osvežio? [Vernišтво: "Hristos."] Ko je blagoslovio? [Vernišтво: "Hristos."] Čija je prisutnost učinila dan svetim? [Vernišтво: "Hristova."] Čija je prisutnost u tom danu? [Vernišтво: "Hristova."] Dakle, čovek koga prisutnost Isusa Hrista ne posvećuje, ne čini svetim, ne blagosilja ga i kome ne donosi odmor, takav čovek ne može svetkovati Subotu. Zar ne vidite: samo kada je Hristos u njemu, taj čovek može da svetkuje Subotu, jer Subota donosi Hristovu prisutnost i sadrži je u sebi.

Prema tome, kada je Bog ustanovio Subotu, za početak je stavio stvoreno pred čoveka i čovek je mogao da vidi Boga u stvorenome. Ali Gospod je želeo

da se još više približi čoveku. Čovek je mogao da proučava ono šta je stvoreno i tako stekne spoznaju o Bogu. Ali Bog je želeo da on stekne i spoznaju Boga. **U stvorenome je mogao da sazna za Njega; u Suboti on bi spoznao Njega, jer Subota donosi živu prisutnost, posvećujuću prisutnost, svetu prisutnost Isusa Hrista onome koji je svetkuje.** Kao što vidimo, stvoreno je bilo pred čovekom i on je mogao da proučava Boga u njemu i tako da sazna za Njega. Ali Bog je došao još bliže i postavio ono šta će pokazati da je Bog onaj koji jeste, i kada čovek na taj način ustanovi kakav je to Bog, onda će o Njemu znati ne samo na osnovu onoga šta je stvoreno, već će Ga spoznati u njemu samome.

Dakle, prvobitni cilj Boga u stvaranju i Suboti kao znaku stvaranja bio je da čovek upozna Boga kao Onoga koji jeste i šta je On svetu u Isusu Hristu i kroz Njega. Zar nije tako? [Vernišтво: "Da."] Da li to vidite? [Vernišтво: "Da."] Prema tome, šta je to onda? [Vernišтво: "Isto."]

Spomenimo još jednu misao. Subota je postavljena na kraju stvaranja i onih stvarnih stvari koje su sačinjavale sedmicu stvaranja. **Prema tome, Subota je bila znak Bože sile pokazane u Isusu Hristu, kao i znak dovršenog stvaranja - Božji znak koji se pokazao u Isusu Hristu i potpunom i dovršenom stvaranju.** On je video sve šta je stvorio za pet dana i bilo je dobro, ali kad se radi o šestom danu, pogledao je i sve je bilo veoma dobro. (1. Mojsijeva 1:31) Njegov cilj je stajao dovršen. "Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova" i oni su bili tu, izraz misli iz Njegovog uma, izraz reči koju je izgovorio kada ih je stvorio. **Zato je Subota znak "da sam Ja Gospod Bog vaš", jer je za šest dana stvorio nebo i zemlju, a u sedmi dan počnuo i osvežio se - ona je znak dovršenog i završenog Božjeg dela u stvaranju.**

Krenimo onda od toga. Da li je čovek, u to vreme, u Edemskom vrtu, takav kakvog ga je Bog stvorio, znao o Bogu sve što će ikad saznati? [Vernišтво: "Ne."] **Onda mu je dolazak svakog Subotnjeg dana donosio dodatnu Božju spoznaju i prisutnost. A ko je to učinio? [Vernišтво: "Hristos."] Dodatnu Božju spoznaju i prisutnost Hrista u sebi. Da je ostao veran, on bi i dalje rastao u poznanju Boga, u sebi, u svom iskustvu, pa bi po prirodi bio sve sličniji Bogu.** Ali on nije ostao na tome. Nije ostao veran. Stvaranje je bilo dovršeno kad ga je Bog završio i svu vojsku s njime; sve je bilo u skladu s Njegovim umom. To je činjenica. Ali **došao je sotona i okrenuo čoveka i ceo ovaj svet od Božjeg cilja. Zar ne? [Vernišтво: "Da."] Okrenuo je Božji**

poredak tako, da tamo gde se Bog u svemu odražavao čovekovom umu i u samome čoveku ranije, sada se u čoveku odražava sotona i time u svemu zamagljuje Božji odraz, tako da telesni čovek ne vidi Boga, čak ni u prirodi.

Dakle, kada je sotona onemogućio ostvarenje Božjeg cilja, i izokrenuo i obrnuo Božji poredak, Gospod nije digao ruke od njega. Rekao je: "I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog." Time je slomio sotoninu vlast nad čovekom u toj meri da ga je oslobodio od potpune izopačenosti; oslobodio ga je da može naći Boga. Ali u kome je to bilo učinjeno? [Vernišтво: "U Hristu."] Ponovo Hristos. Bog u Hristu želi da vrati čoveka i svet Svom prvobitnom cilju. I zar to nije bila ista sila u Hristu, zar neće pomoću istog sredstva - Njegove reči - vratiti ljude i svet Svojoj svrsi, zbog koje ih je stvorio? [Vernišтво: "Da."]

Bog je u Hristu, Svojom rečju, stvorio svet i čoveka. Sotona je sve to oduzeo Bogu i okrenuo protiv Božje namere. Sada Bog u Hristu, Svojom rečju, dovodi ljude i svet natrag Svojoj svrsi. Zar nije onda delo spasenja Božja sila koja se pokazuje na drugi način od onoga kojim je prvobitno sve stvoreno? Drugim rečima, zar spasenje nije stvaranje? Apsolutno.

Dodajem još jednu misao da se to može jasnije videti. Da li je danas ostvarena Božja prvobitna namera u stvaranju? [Vernišтво: "Nije."] Bila je ostvarena, ali da li je sada? [Vernišтво: "Nije."] Nije. Kada se dovrši spasenje čovečanstva, hoće li onda biti ostvarena Njegova prvobitna namera? [Vernišтво: "Da."] **Šta je onda delo spasavanja nego Božje sprovođenje i dovršavanje Njegove prvobitne namere u stvaranju?** [Glasovi: "To je ista stvar."] "Otac Moj doslije čini i Ja činim". **Šta onda delo spasavanja može biti nego prvobitno delo stvaranja?** Isti Bog, isti Sin, istim sredstvima, da ostvari isti cilj. Pa zar nije onda znak ovog dela u spasavanju isti kao znak tog dela u stvaranju? Nesumnjivo da jeste.

Prema tome, Gospodnja Subota je isto tako pouzdano znak Gospodnje stvaralačke sile pokazane u Isusu Hristu kroz Njegovu reč, u spasavanju moje duše, kao što je to bila u prvobitnom stvaranju ovoga sveta.

Ali Bog se svuda otkrio u Hristu, na svakom mestu, kao što vidite. To je misao koju treba stalno da imamo na umu. Njegovo ime je: "Ja sam Onaj što jeste". Ali šta On jeste može se spoznati samo u Isusu Hristu. Zato je ljudima, u praktičnom smislu u ovome svetu, Isus Hristos sam Bog i ono šta On jeste, zar

ne? [Vernišтво: "Da."] Kažem, u praktičnom smislu - ne da ih činim jednom, identičnom i istom osobom, već kao što niko, osim Oca, ne zna ko je Sin, i niko ne zna ko je Otac, samo Sin i oni kojima Sin to hoće da otkrije, tako niko ne može da spozna Boga osim onako kako je otkriven u Isusu Hristu. Kao posledica toga, za čoveka Hristos je Bog i sve šta može da zna o Bogu je u Hristu. Zato Hristos praktično, u praktičnom smislu, postaje nama Bog; a kada se On rodio, Bog je rekao da je "S nama Bog".

Dakle, Subota je znak da je On Gospod naš Bog. Ali ona je znak da je On Onaj što jeste. Pošto je Hristos Bog s nama, zar nije onda Subota znak onoga šta je Isus Hristos čoveku koji veruje u Njega? [Vernišтво: "Jeste."] Prilikom stvaranja ona je bila znak onoga šta je Isus Hristos u stvaranju. A sada, pošto Hristos treba da nastavi delo spasavanja, da bi na taj način dovršio Svoj prvobitni cilj u stvaranju, Subota je isti znak iste stvaralačke sile, u Istome, u Isusu Hristu. Još uvek se radi o istoj stvari. Jedino se sada ova sila pokazuje na drugačiji način od onoga ranije, zbog izopačenja poredka, ali to je ista stvaralačka sila, od iste Osobe u istom Onom, istim sredstvima, i ostvarajući istu svrhu. I zato je isti znak jedini koji joj se ikad mogao pridodati. Kada je ova sila u pitanju ne možete imati nikakav drugi znak. Nemoguće je. Prema tome, doslovno je tačno da je Gospodnja Subota, sedmi dan, blagosloveni sedmi dan, Božji sopstveni znak onoga šta je Isus Hristos za čoveka koji veruje u Isusa Hrista.

Proučimo to malo detaljnije. "Jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božju", "Jer plata za greh je smrt". "I tako smrt uđe u sve ljude". Svi su mrtvi. Da li je to istina? [Vernišтво: "Jeste."] Svi su zašli s puta. Potpuno su se odvojili od Božje prvobitne namere. **Šta je Isus Hristos prvo za čoveka koji poveruje u Njega? [Vernišтво: "Stvoritelj."] "Nanovo stvoren u Hristu." Za grešnika je Bog u Hristu pre svega još uvek Stvoritelj, jer Bog progovara i on živi. Mi živimo zahvaljujući Božjoj reči. "Jer smo Njegov posao, sazdan u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog unapred pripravi da u njima hodimo." (Efescima 2:10)** Onda, Bog je stvorio čoveka da vrši dobra dela, ali on je krenuo drugim putem. Sada u Hristu Bog vraća čoveka tamo gde je počeo s njim. **Dakle, spasenje je samo ostvarivanje Božje prvobitne namere u Hristu prilikom stvaranja.**

"Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar." **Prvo što je Hristos za svakoga i prvo što je Bog za svakoga, za grešnika, u ovome svetu, On je Stvoritelj, jer ga**

čini novim stvorenjem. "Stvori u meni Bože čisto srce i duh prav obnovi u meni." Onda je Božje delo spasavanje, delo stvaranja.

Kada smo tako našli Isusa Hrista kao svog Stvoritelja i kad smo nanovo stvoreni u Njemu, šta prvo nalazimo u Isusu? [Vernišтво: "Odmor."] Da, odmor. To je bilo prvo što je učinio na početku. Odmarao je. Prema tome, prvo šta ćemo naći u ispoljavanju Njegove sile u nama je odmor. Kakvu vrstu odmora? [Vernišťvo: "Duhovni odmor."] Poznat nam je poziv: "Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni i Ja ću vas odmoriti." A onda kaže: "Ja sam s vama." Ja sam s vama. "Neću te ostaviti niti ću od tebe odstupiti." A kad se obratio Mojsiju u pustinji, rekao je: "Moje će lice (eng. prev. prisutnost) ići napred i daću ti odmor." Šta daje Njegova prisutnost? [Vernišťvo: "Odmor."]

A kada taj čovek postane novo stvorenje u Hristu i nađe taj odmor, šta onda čini? [Glas: "Čini dela Božja."] Ne. On se prvo raduje, a onda odlazi činiti radujući se. Šta je Bog učinio? Radovao se. Šta takav čovek čini? Raduje se što se u njemu ostvario Božji cilj. Da li je to jedina radost? Ne. "Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednoga grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje." Onda se ponovno raduje u odmoru koji nam daje i kojeg primamo od Njega. On se ponovo osvežava; ponovo uživa u Svom narodu.

Sledeće što pripada Suboti i sledeće što pripada svima kroz to je blagoslov. Poslednji stih u 3. glavi Dela apostolskih kaže: "Vama najpre Bog podiže Sina Svojega Isusa, i posla Ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojih." Prema tome, Hristos je blagoslov za grešnika, zar ne? On je blagoslov za onoga koji veruje u Njega. Ali dalje, onaj tekst koji smo sa uživanjem proučavali, Efescima 1:3, kaže: "Blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista." Bog nam je dao sve blagoslove koje poseduje. Međutim, oni su nam dati u Hristu.

Subota nam donosi duhovni blagoslov. Od koga je Subota dobila taj duhovni blagoslov? [Vernišťvo: "Od Hrista."] Da, od Isusa Hrista. Dakle, što se tiče duhovnog blagoslova koji nam donosi Subota, ona ga donosi samo od Isusa Hrista i samo kroz Isusa Hrista, tako da je u tom pogledu Subota kanal kroz koji duhovni blagoslov teče od Isusa Hrista Božjem narodu. To je činjenica, jer sve duhovne blagoslove dobijamo u Hristu, a Subota ima Božji

duhovni blagoslov u sebi, i pošto je to duhovni blagoslov, do njega nije moguće doći ni na kojem drugom mestu ili način osim u Isusu Hristu, kroz Njega i od Njega. Zato je Subota jedna od onih veza koje je brat Preskot nedavno spomenuo, a koje nas vezuju za Hrista da bismo mogli dobiti duhovni blagoslov.

A onda dalje: "Moje će lice ići napred." Njegova prisutnost posvećuje čoveka tamo gde se nalazi. Osim toga, još jedna misao, da dođemo do istog zaključka, ali na drugi način. "Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog, jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje." Šta je jevanđelje? [Vernišтво: "Sila Božja."] Šta se ispoljava u Hristu? [Vernišтво: "Sila Božja."] Šta se ispoljava u jevanđelju? [Vernišтво: "Sila Božja."] S kojim ciljem? [Vernišтво: "Sa ciljem stvaranja."] Božja sila u spasavanju je ista sila u stvaranju. To je Božja sila i u jednom i u drugom slučaju. Dakle, ono šta je znak Božje sile na jednom mestu, znak je Božje sile na svakom mestu i na svaki način, jer je to sve vreme Božja sila; ne možete da suprostavite Božju silu Božjoj sili. Prema tome, ne treba vam nikakav drugi znak ispoljavanja Božje sile. Ne možete ga imati; nemoguće je.

Dakle, jevanđelje je "sila Božja na spasenje" i jevanđelje je "Hristos u vama, nad slave". Zato Hristos prebiva u onome koji veruje u jevanđelje Isusa Hrista. Hristos je prisutan u njemu i Hristova prisutnost ga čini svetim. To je ono šta Subotu čini svetom. A Subota je, što se tiče svetosti, tačan znak onoga šta je Hristos onome koji veruje u Njega.

Hristova prisutnost uz to posvećuje. Zato je u posvećenju Subota znak onoga šta je Hristos verniku. Vidite li to? **Onoga koji veruje u Isusa, Bog u Hristu nanovo stvara, za Njega je Bog odmor, osveženje, milina, radovanje, blagoslov, svetost, posvećenje. To je Hristos za vernika, ali to je On bio odavno za Subotu, za vernika.**

Ustanovili smo da je Subota prilikom stvaranja načinjena za čoveka. On ju je načinio prilikom stvaranja, da bi za čoveka, čak i da je ostao veran Bogu i da nikada nije sgrešio, ona bila znak onoga šta je Bog bio za čoveka u Isusu Hristu i Hristovog prisustva u tom čoveku. A sada je u novom stvaraju isto. U delu spasenja je isto.

Još nešto: "Hristos... je za nas postao mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i otkupljenje." On je naše posvećenje. On je poslao Pavla da

propoveda jevanđelje, sećate se. Da propoveda neznabošcima, "da im otvoriš oči da se obrate od tame k videlu i od oblasti sotonine k Bogu da prime oproštenje greha i dostojanje među osvećenima". Ali posvećenje i njegov konačni cilj, ostvaren cilj, je potpuno dovršeno Hristovo delo u pojedincu. Potpuno oblikovano Hristovo obličje u verniku, tako da kad Hristos pogleda vernika, vidi samoga sebe. Tako je! To je posvećenje.

Duh proroštva je za nas definisao posvećenje rečima: "Držanje svih Božjih zapovesti je posvećenje", a ne pokušaj da ih držimo ili ulaganje naših najboljih napora da ih držimo. To je držanje svih Božjih zapovesti. Nijedan čovek neće biti izvršilac - izvršilac kako to Bog očekuje i naziva - svih zapovesti, u kome Hristos nije potpuno oblikovan, Njegov lik otisnut u njemu i da vidi sebe samoga kad pogleda tog čoveka. Tako je!

Pravednost Božja u Isusu Hristu je ono šta nas čini pravednima, šta nas spasava, šta nas posvećuje, šta je nama sve u svemu. Kada smo stekli tu pravednost, i ako je to pravednost u skladu sa pravednošću, Božjom idejom pravednosti, šta svedoči o Božjoj pravednosti u onome koji veruje u Isusa? [Verništvo: "Zakon."] Božji zakon. U pojedincu se razvija Hristovo delo, to progresivno delo; to je delo posvećenja - delo posvećivanja; upravo je to misao, delo posvećenja. To je rastenje Hrista u pojedincu. Kada Hristos u njemu naraste do punine, onda je delo posvećenja dovršeno.

Šta je znak da Bog posvećuje? [Verništvo: "Subota."] Prema tome, šta je znak da Hristova prisutnost posvećuje pojedinca? [Verništvo: "Subota."] Kad delo bude dovršeno, ko će svedočiti o tome? [Verništvo: "Zakon."] Koji deo zakona posebno? [Verništvo: "Četvrta zapovest."] Čitav zakon svedočiće o dovršenom delu Božje pravednosti u čoveku, ali Subota stoji kao Božji znak dovršenog dela. Ona je znak dovršenog dela stvaranja, zar ne? Ali pošto je ono poremećeno i Božji poredak izokrenut, sada Gospod mora da obavlja Svoje delo pomoću ovih sredstava kako bi dovršio prvobitnu nameru stvarajna. Zato Subota stoji u tom Božjem dovršenom delu spasavanja - Subota stoji ovde kao vrhunac samoga zakona, kao svedok da je posvećenje dovršeno, tako da je Subota znak dovršenog Božjeg dela u prvobitnom stvaranju, ali i u ovom drugom stvaranju koje ostvaruje prvobitnu svrhu stvaranja.

Još jedna misao: pošto je Subota znak onoga šta je Hristos za onoga koji veruje, hoće li vernik u potpunosti znati šta je Subota, ako ne zna u

potpunosti šta je Hristos? [Verništvo: "Neće."] Prema tome, ako je spoznaja Boga u Isusu Hristu potpuno zaokupirala um, onda će ga potpuno zaokupirati i spoznaja o Suboti. Pošto je Subota znak onoga šta je Bog u Hristu i kada to um potpuno shvati, šta je to drugo u umu vernika nego obličje, ime Božje, a zatim i pečat živoga Boga zahvaljujući Gospodnjoj Suboti?

Kao što vidite, svaki korak, svaka misao suočava vas sa tim **da je Subota**, kakva je ona u Isusu Hristu, i kada je svetkuje onaj koji veruje u Isusa, jedini pečat živoga Boga. Svetkovanje subote kao sedmičnog dana nije pečat Božji. Hristos koji odsjaja u Gospodnjoj Suboti, kroz Gospodnju Subotu i u njoj, u umu i srcu onoga koji veruje, u dovršenom živom Božjem obličju - to je pečat živoga Boga. Tada je na čelima tog naroda napisano Očevo ime.

Pogledajte ovo! Otvorimo 4. Mojsijevu 6:23-27. "Reci Aronu i sinovima njegovim i kaži: ovako blagosiljajte sinove Izrailjeve govorećim: **da te blagoslovi Gospod i da te čuva! Da te obasja Gospod licem Svojim i bude ti milostiv! Da Gospod obrati lice Svoje k tebi i dade ti mir! I neka polažu ime Moje na sinove Izrailjeve i Ja ću ih blagosloviti.**" (KJ prevod) Ovim blagoslovom je prvosveštenik blagosiljao na završetku Dana pomirenja. Kada je bilo dovršeno delo pomirenja i kada je sveštenik izašao iz hrama da posveti i blagoslovi narod, to je bio taj blagoslov. **Šta je tokom tog blagosiljanja on stavljao na njih? "I neka polažu ime Moje na sinove Izrailjeve."** Sud je prošao i oni su bili sigurni. To je bila predlika.

Otvorimo sada Otkrivenje 3:9-12 "Evo dajem one iz zbornice sotonine koji govore da su Jevreji, i nisu, nego lažu; evo ću ih učiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojima i da poznađu da te Ja ljubim. Jer si održao reč trpljenja Mojega i Ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svet da iskuša one koji žive na zemlji. Evo ću doći brzo: drži što imaš, da niko ne uzme venca tvojega." **Ova poruka je bila objavljena kada je počeo, zar ne, naš Dan pomirenja?**

To se ispunilo kada je počeo Dan pomirenja.

A sada 12. stih: "Koji pobeđi učiniću ga stubom u crkvi Boga Svojega, i više neće izići napolje; **i napisaću na njemu ime Boga Svojega, i ime Novoga Jerusalima, grada Boga Mojega, koji silazi s neba od Boga Mojega i ime Moje novo.**" Kada se završi delo pomirenja, Božje ime se nalazi u umu i On

proglašava delo dovršenim; jer ono šta je Bog u verniku i u Suboti, znak je dovršenog dela posvećenja.

A sada Isaija 58:13-14 "Ako odvратиš nogu svoju od Subote da ne činiš šta je tebi drago na Moj sveti dan, i ako prozoveš Subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći reči, tada ćeš se veseliti u..." Suboti? [Verništvo: "Ne. Tada ćeš se veseliti u Gospodu."] Zašto ne u Suboti? Zar ne piše da Subotu trebate prozvati milinom? Da je nazovete svetom Gospodu? Da ne idete svojim putevima. Zašto se onda ne veseliti u Suboti? Ah, kao što vidite, ovde postoji to posebno značenje. Sve to činite Suboti i veselite se u Gospodu, jer je Subota znak onoga šta je Gospod čoveku.

Prema tome, prorok je dobro rekao. Činite to iz poštovanja prema Suboti i veselićete se u Gospodu, jer ona je znak onoga šta će Gospod biti za vas i šta ćete vi biti Gospodu. Zato se pitam, kako neko može da pristane na kompromis sa suparničkom ustanovom, kada je Subota znak onoga šta je Hristos njemu? Hoće li se čovek kome je Subota znak onoga šta je Hristos njemu, pitati da li da radi nedeljom ili ne? [Verništvo: "Neće."] On dobro zna da to ne dolazi u obzir. On zna da ne može pristati na kompromis pa da ima pola Hrista i pola nečeg drugog; osim toga, Hristos je sve u svemu, a Subota je znak onoga šta je njemu Hristos, pa kad je njemu Hristos sve u svemu, to bi značilo da Ga vređate kada Mu predlažete bilo šta drugo.

Prema tome, oni koji postavljaju ovakva pitanja uopšte ne znaju šta je Hristos. Oni bi isto tako mogli da svetkuju nedelju. Oni ne svetkuju Subotu.

Ali ima tu još nešto. Subota ima živo obličje Isusa i u njoj je Isus Hristos prisutan. On je to tako uredio. U nju je za čoveka stavio Svoju prisutnost, a onaj koji veruje u Isusa Hrista može tako doći do nje. Kada svetkuje Subotu, uz blagoslov koji ima od Gospoda, dobija i dodatni blagoslov od Njega. Nije bitno koliko je izložen Hristovoj prisutnosti, kada svetkuje Subotu, dobija dodatnu Hristovu prisutnost. On je svestan toga.

Nije bitno koliko Gospodnjeg odmora uživa, kada dođe Subota koja je znak onoga šta je Hristos onome koji veruje, i u njoj ima prisutnog Hrista, ona mu donosi dodatni odmor u Gospodu. Nije bitno koliko Hristove svetosti ima u njemu, još više toga mu je otkrivenu kada svetkuje Subotu u Hristovom strahu i verom u Njega. Nije bitno, iako je čovek koji veruje u Njega potpuno

posvećen, iako je nestalo svako "ja" i samo je Hristos u njemu, čak i tada, kada svetkuje Subotu, ona će mu u večnosti otkrivati u još većoj meri čudesnu spoznaju i posvećujuću i rastuću silu koja je u Isusu Hristu.

Hristos, Subota i vrhunac poruke iz 1888. godine

Hristova crkva već više od 120 godina - od perioda između 1888. godine i 1895-1896. godine - kada je Isus pokucao na njena vrata, traga za svojim Ljubljenim. Nakon tog perioda crkva je imala bezbroj okupljanja i molitvenih sastanaka kako bi se ponovo zapalio obećani dar Svetoga Duha u sili kakva je bila ispoljena tokom Pedesetnice.

Uzduž i popreko smo tražili dragoceni dar - dar Hristovog Duha, ne shvatajući da nas je On sve vreme čekao. Hristos čeka da se, kroz dar Subote, potpuno daruje Svojoj nevesti.

Neispravno shvatanje zakona i zaveta je ugušilo nevestinu čežnju za njenim Ženikom. Kada crkva bude prihvatila zakon u svoj njegovoj punini, tada će on doći u punini i greh će se umnožiti u punini tako da će se blagodat na svakom mestu u punini još više umnožiti kroz pečat Božji koji je prisutan u Suboti. Kao što je to Džons rekao u vrhuncu poruke iz 1888. godine:

"S kakvim ciljem je sve to bilo urađeno? Za koga je Subota bila stvorena? [Vernišтво: "Za čoveka."] Stvorena je za čoveka. Dakle, Bog je počnuo i dao tome danu Svoj duhovni odmor radi čoveka, zar ne? [Vernišтво: "Da."] Božje osveženje i Njegova radost tokom tog dana su bili namenjeni za čoveka. Blagoslov kojim je blagoslovio taj dan bio je namenjen za čoveka. Svetost koju je Njegova prisutnost unela u taj dan i svetost koju mu je Njegova prisutnost dala, bila je namenjena za čoveka. Njegova prisutnost koja ga je posvetila bila je namenjena za čoveka. Dakle, zar nije postajala namera da se čoveku omogućí da putem Subote zadobije Njegovu prisutnost i da na osnovu živog iskustva spozna Božji duhovni odmor, duhovni blagoslov, svetost, Božju prisutnost koja će ga učiniti svetim i Božju prisutnost koja će ga posvetiti? Zar nije bila Božja namera da Subota donosi čoveku upravo ove stvari? Čovek koji od Subote dobija sve ovo je svetkovatelj Subote. I on to zna. On to zna i rado-
stan je što to zna." A. T. Džons, 20. propoved, 2. mart 1893.